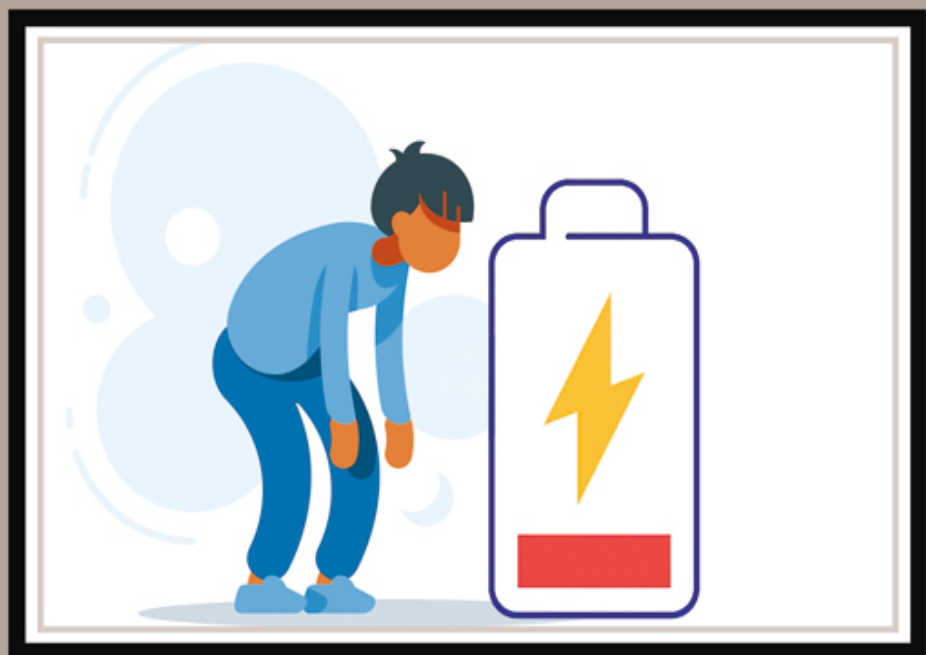

சோர்வு

மறுஆய்வுக்குத் சத்தியங்கள்

கட்டுரை - 10

சோர்வு

“நன்மைசெய்கிறதில் சோர்ந்துபோகாமல் இருப்போமாக; நாம் தளர்ந்துபோகாதிருந்தால் ஏற்றகாலத்தில் அறப்போம்.”

(கலாத்தியர் 6:9)

கர்த்தருடைய அனுமதியின்பேரில், இப்பாடத்தில் நாம் “உற்சாகம்” தொடர்புடைய முற்போக்கான கருத்துகளைப் பார்க்கலாம். இதுகுறித்து முழுமையாக நாம் பார்ப்பதற்கு முயற்சிக்கப் போகின்றோம்; மேலும் இப்பாடத்தை நிறைவு செய்கையில், நாம் இதில் D. D. என்ற பட்டம் பெற்றவர்களாக இருப்போம். பாபிலோனிலுள்ள பல்வேறு பிரிவுகளில் காணப்படும் போதகர்கள் எப்படி அவரவருக்குரிய இறையியல் கல்லூரிகளுக்குச் செல்கின்றனர் என்பதையும், எப்படி அங்கு நான்கு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வருடங்கள் பயிலுகின்றனர் என்பதையும், பின்னர் வெளியில் வருவதற்கும், தங்கள் ஊழியங்களைச் செய்வதற்கும் தயாராய் இருக்கையில் அவர்கள் எப்படி D. D. பட்டம் பெற்றுக்கொள்கின்றனர் என்பதையும் நாம் அறிவோம். அப்பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாலும், அப்பட்டத்திற்குப் பெரும் மதிப்பு எதுவும் இல்லை என்பதையும் நாம் அறிவோம். இந்தப் பாடத்திலோ, மிகவும் மதிப்புமிக்க ஒரு D. D. பட்டத்தை உங்களது கவனத்திற்குக் கொண்டுவர நான் (ஆசிரியர்) விரும்புகின்றேன். இப்பாடத்தில் முன்வைக்கப்படும் கருத்துகளின் ஆவிக்கு இசைவாய் வந்து, இந்த D. D. பட்டத்திற்குத் தகுதியாகுகின்றவர்கள், இதன்மூலம் தங்கள் அழைப்பையும், தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவப்படுவார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்வார்கள்.

தேவனுடைய பிள்ளை எதிர்த்துப் போர்புரிய வேண்டிய மிக முக்கியமான சத்துருக்களில் ஒன்றாக “சோர்வு” காணப்படுகின்றது என்று நான் (ஆசிரியர்) எண்ணுகின்றேன்.

எனினும் விநோதம் என்னவெனில், “சோர்வினுடைய” அபாயகரமான பண்புகளை வெகுசிலரே உண்மையில் உணர்ந்துகொண்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். பெருமையோடும், சுயநலத்தோடும், துர்க்குணத்தோடும், பொறாமையோடும், பகைமையோடும், சண்டைச்ச்சரவோடும், சகலவிதமான பொல்லாப்புகளோடும் எதிர்த்துப் போராடும் சகோதர சகோதரிகளை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம்; ஆனால் அதேவேளையில், “சேர்வை” ஏதோ தங்கள் நல்ல நண்பர்களில் ஒருவனை வரவேற்பதுபோன்று, இரண்டு கரங்களை விரித்து வரவேற்கின்றனர். இப்படியே தேவ வார்த்தைகளிலுள்ள அநேக காரியங்கள் கையாளப்படுகின்றது. சில வசனங்களுடைய விஷயத்தில், அதில் இடம்பெறும் குறிப்பிட்ட சில வார்த்தைகளைத் தவிர, மற்ற அனைத்தையும் உள்வாங்கிக் கொள்கின்றோம்; மேலும் அந்த ஒரு சில வார்த்தைகளை நாம் முற்றிலுமாகப் புறக்கணித்தும் விடுகின்றோம். சில வருடங்களுக்கு முன்பாக சகோதரர் ஒருவர் பின்வருமாறு கூறினது எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றது; அவர்: “சகோ. பெஞ்ஜமின் அவர்களே, சகோதரர்கள் ஆவியின் கனிகளுக்காக வேண்டிக்கொள்கையில், அவர்கள் சாந்தத்திற்காக வேண்டிக்கொள்கின்றனர், தாழ்மைக்காக வேண்டிக்கொள்கின்றனர், பொறுமைக்காக வேண்டிக்கொள்கின்றனர், அன்பிற்காக வேண்டிக்கொள்கின்றனர்; ஆனாலும் ஆவியின் கனிகளில் முக்கியமான ஒன்றாகக் காணப்படும் “சந்தோஷத்திற்காக” எந்த ஒரு சகோதரனும் ஜெபம்பண்ணி வேண்டிக்கொண்டதை, என் வாழ்நாள் முழுவதிலும் நான் கேட்டதே இல்லை. இதைக் கவனிக்கையில், இது எனக்குப் புரியாத புதிராகவே இருக்கின்றது” என்று கூறினார். இப்படி அவர் தெரிவித்தபோது, “ஆம்! இது உண்மை!” என்றே எண்ணினேன். இதுவே “சோர்வு” குறித்த விஷயத்திலும் நடைபெறுகின்றது. கர்த்தருடைய ஜனங்களில் அநேகர், பெருமை தங்களை ஆள அனுமதிப்பதற்கு ஒரு கணம்கூட விரும்புவதில்லை. அவர்கள் தங்களுக்குள் சுயநலம் வர

அனுமதிக்கலாம் என்றோ, பூமிக்குரிய இலட்சியங்கள் தங்களில் மேலோங்க அனுமதிக்கலாம் என்றோ எண்ண மாட்டார்கள்; ஆனாலும் “சோர்வு” வரும்போது மட்டும், அவர்கள் ஏனோ அதைக்குறித்து மகிழ்ச்சியாய்க் காணப்படுகின்றனர். அவர்கள் அதை எதிர்த்துப் போராட வேண்டுமென்று ஒருபோதும் எண்ணுகிறதில்லை!

போர் நடைபெறுகையில், பொதுவாகவே இரண்டு படைகள் ஒருவரோடொருவர் யுத்தம்பண்ணுவார்கள். எதிர்நாட்டுப் படையினரைப் பின்பக்கமாகப் போய் தாக்குவதற்கு என்று போர்புரியும் மற்ற நாட்டின் படைத்தளபதி, தனது படையினுடைய பல்வேறு பிரிவுகளுக்குக் கட்டளையிடுவார். எதிர் நாட்டார் தாங்கள் முன் பக்கத்திலும், பின் பக்கத்திலும் தாக்கப்படுவதை அறிய வரும்போது, ஒரே சமயத்தில் இரண்டு பக்கங்களிலும் போர்புரிய முடியாமல் திணறுவார்கள். இது சாத்தான் அடிக்கடி பயன்படுத்தும் வழிமுறைகளில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. சுயநலத்தோடும், பெருமையோடும், பொறாமையோடும், மற்ற தீயபண்புகளோடும் எதிர்த்துப் போராடும் காரியத்தில் நம்மை சாத்தான் மும்முரமாக/பிஸியாக வைத்துக்கொள்கின்றான்; பின்னர்ச் சாத்தான்: “இதுதான் இவனை விழப்பண்ணுவதற்குரிய சரியான தருணம். சோர்வு என்னும் எனது சேனையினை நான் பின்பக்கமாக அனுப்பிவைக்கப் போகின்றேன்; அப்புறம் இவனை நான் தாக்குவேன்; இவன் விழுந்துபோவான்” என்பான். பெருமை அல்லது சுயநலத்தை அல்லது வேறொரு தீமையான பண்புகளை நாம் எதிர்த்துப் போராடுவது என்பது, எப்படிச் சாத்தானை எதிர்த்துப் போராடுவது போன்று காணப்படுமோ, அதன்போலவே “சோர்வை” எதிர்த்துப் போராடுவதும், இன்னுமாக “சோர்வடையப்பண்ணும் எண்ணங்களை” எதிர்ப்பதும் சாத்தானை எதிர்த்துப் போராடுவதாகவே காணப்படும் எனும் கருத்தினை மனதில் நிறுத்திக்கொள்வோமாக.

சோர்வைக்குறித்துச் சரியான விதத்தில் அநேகர் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று நம்மால் பார்க்கமுடிகின்றது. சரீர் அல்லது மன பெலவீனத்தின் காரணமாக வரும் மன அழுத்தமே பெரும்பாலும் சோர்வாகக் கருதப்படுவதை நாம் காண்கின்றோம். ஆனால் இதுதான் சோர்வு என்று நான் (ஆசிரியர்) எண்ணுகிறதில்லை. “உண்மையான” சத்துருவுக்கு எதிராக நாம் யுத்தம்பண்ணத்தக்கதாக, முதலாவது சோர்வு என்றால் என்ன என்பதை நமது மனங்களுக்கு முன் கொண்டுவந்து நிறுத்தவேண்டும். சோர்வு மூன்று வகைப்படும் என்று சொல்லலாம். முதலாம் வகை சோர்வானது, தேவன் செய்த அல்லது செய்து தராதவைகளின் விளைவாக வரும் சோர்வாகும். இரண்டாம் வகை சோர்வானது, மற்றவர்கள் செய்த அல்லது செய்யத் தவறினவைகளின் விளைவாக வரும் சோர்வாகும். மூன்றாம் வகை சோர்வானது, நீங்கள் செய்த அல்லது செய்யத் தவறினவைகளின் விளைவாக வரும் சோர்வாகும். “சோர்வு” எனும் இப்பாடத்தை நாம் ஆராய்கையில், இந்த மூன்று வெவ்வேறு வகையான சோர்வுகளைத் தெளிவாக நம்முடைய மனதில் நிறுத்திக் கொள்வோமாக. இப்பாடத்தில், மூன்றாம் வகை சோர்விற்கு நாம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்போகின்றோம்.

சோர்வானது பல்வேறு காரியங்களினால் உருவாகுகின்றது. பெருமையானது, சோர்வைக் கொண்டுவரலாம். உலகத்திடமிருந்து அல்லது சகோதர சகோதரிகளிடமிருந்து வரும் கனத்தை, அதாவது பெருமையானது இச்சிக்கின்ற இம்மாதிரியான கனத்தை அடையமுடியாத காரணத்தினால் ஒருவன் சோர்வடையலாம். சிலசமயம் சோர்வானது சுயநலத்தின் காரணமாக வரலாம்; ஏனெனில் ஒருவன் அவனுக்கு உரிமையில்லாத ஏதோ ஒன்றிற்காக சுயநலமாய் ஆசைப்படுகின்றான்; மேலும் அதை அவன் அடைய தவறுவதினால் சோர்வுக்குள் ளாகுகின்றான். மூன்று

காரியங்கள் தேவனுடைய ஜனங்களை அடிக்கடி சோர்வுக்குள்ளாக்குகின்றது என்று நான் (ஆசிரியர்) எண்ணுகின்றேன்; அதில் முதலாவது அறியாமையாகும்; இரண்டாவது யோசனையின்மை மற்றும் மூன்றாவது சந்தேகமாகும். ஆனால் தேவ ஜனங்களுக்குப் பெரும்பாலும் வரும் சோர்விற்கு அறியாமையோ, விசுவாசமின்மையோ காரணமாயிராமல், மாறாக பெரும்பாலும் யோசனையின்மையே காரணமாக இருந்துள்ளது; அதாவது போதுமான அளவுக்கு இக்காரியங்களைக்குறித்து “யோசிக்காமல் இருப்பதே” காரணமாக இருந்துள்ளது என்று நான் நம்புகின்றேன்.

நான் (ஆசிரியர்) பிரயாணம்பண்ணியுள்ள ஐக்கிய நாடுகளினுடைய சில பகுதிகளில், விவசாயிகள் சோர்வுக்குள்ளாகுவது வழக்கமான காரியமாகும். அவர்கள்: “இந்த இலையுதிர் காலத்தில் என்ன செய்யப்போகின்றோம் என்று தெரியவில்லை. நாங்கள் வாழப் போதுமான உணவு இருக்காதோ என்ற பயம் இருக்கின்றது. மழை இல்லாததினால் எங்கள் பயிர்களெல்லாம் அழிந்துவிட்டது” என்று சொல்வார்கள். இப்படி அவர்கள் கூறுவதை நான் அநேகந்தரம் கேட்டிருக்கின்ற படியால், நான் எப்போதெல்லாம் அந்த இடங்களுக்குச் செல்கின்றேனோ, அப்போதெல்லாம் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்க வேண்டியிருக்கும் என்ற எண்ணம் எனக்கு வந்துவிட்டது. இது அநேகமாக யோசனையின்மையினுடைய விளைவு என்றே நான் எண்ணுகின்றேன். ஒவ்வொரு வருடமும், இந்த அனுபவம் தங்களுக்கு வந்திருக்கின்றது என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். பயிர்கள் அவர்கள் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு விளைச்சலைக் கொடுக்கவில்லை என்றாலும், பட்டினியிலிருந்து தப்பிக்குமளவுக்குக் கொஞ்சமாகிலும் விளைச்சலைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும் அவர்கள் மறந்துவிடுகின்றனர். அவர்கள் கொஞ்சம் சிந்தித்திருப்பார்களானால், இப்படியான கவலைகளையும், மனச்சோர்

வினையும் தவிர்த்திருக்க முடியும் என்று தோன்றுகின்றது. அவர்கள் பின்வருமாறு யோசித்திருக்க வேண்டும்; அதாவது: “இம்மாதிரியான நெருக்கடிகள் முன்பும் வந்திருக்கின்றன. குறைந்த விளைச்சலுள்ள காலங்களும் முன்பு நமக்கு இருந்திருக்கின்றன; முந்தைய காலங்களிலும் வறட்சி இருந்திருக்கின்றன; பல்வேறு பூச்சிகள் நம்முடைய பயிர்களை நாசம்பண்ணி இருந்திருக்கின்றன; எனினும் அவைகளை எப்போதும் சமாளித்து வந்திருக்கின்றோம்; இந்த இலையுதிர் காலத்திலும், எப்படியாவது இந்த நெருக்கடிகளைச் சமாளித்து தாண்டி வந்துவிடுவோம்” என்று அவர்கள் யோசித்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கென்று அவர்கள் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமான துயரம் அவர்களை அமிழ்த்தும் தருணங்கள் எதுவும் வரவே வராது என்று நான் சொல்லவில்லை; மாறாக முந்தைய காலங்களிலும் இம்மாதிரியான நெருக்கடிகள் வந்துள்ளன என்பதையும், அவைகளையெல்லாம் அவர்கள் எப்போதுமே சமாளித்துக் கடந்துவந்துள்ளனர் என்பதையும் அவர்கள் ஞாபகப்படுத்தி, யோசிக்காமல் காணப்படுவதே, அவர்களுக்கு அடிக்கடி வரும் சோர்வுக்கான பெரும் காரணமாய் இருக்கின்றது என்றே சொல்ல வருகின்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், சேர்வாகிய இந்த மோசமான பண்பிற்கு மருந்தாக கர்த்தரால் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பல்வேறு காரியங்கள்மீது தியானம்பண்ணுவதும், அவைகளை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வதும், அவைகளைக் குறித்துச் சிந்திப்பதும் தான், சேர்வை ஐயங்கொள்வதற்குரிய மாபெரும் இரகசியமாகக் காணப்படுகின்றது. ஒருவேளை இந்த அண்டசராசரத்திலேயே சோர்வடைய வாய்ப்பிற்குரிய அநேகங்காரணங்களைப் பெற்றவர் ஒருவர் இருப்பாரானால், அது என்னைப் பொறுத்தவரையில் தேவனாகத்தான் இருக்க முடியும். நீங்களும் நானும் சில காரியங்களைச் செய்ய முயற்சித்திருக்கின்றோம்; மேலும் அவைகளின் விளைவுகள் பெரியளவில் இல்லை என்று காண்கையில் நாம் சோர்வும்

அடைந்திருக்கின்றோம். பரமப்பிதா பல ஆயிரக்கணக்கான காலங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருந்தார் என்பதைக் கொஞ்சம் யோசித்துப்பாருங்கள்; ஆனால் ஏன் அவர்மட்டும் சோர்வடையவே இல்லை? அவர் பல்லாயிரக்கணக்கான வேதாகமங்களை அச்சடிக்கப்பண்ணியுள்ளார், ஆனால் எத்தனைபேர்தான் அதனால் பயனடைந்துள்ளனர் என்று கொஞ்சம் யோசித்துப்பாருங்கள்; இதினிமித்தம் அவர் ஏன் சோர்வடையவில்லை? அவர் இஸ்ரவேல் ஜனங்களை எப்படியெல்லாம் பல ஆண்டுகளாக வழிநடத்தியிருக்கின்றார்; அவர்களை எப்படியெல்லாம் எகிப்திலிருந்து வெளியே கொண்டுவந்து, வனாந்தரத்தின் வழியாக வழிநடத்தி, இறுதியில் கானான் தேசத்தைக் கைப்பற்றப்பண்ணினார்; எனினும் அவர்கள் தங்கள் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்திக் கொண்டார்கள். இதினிமித்தம் தேவன் ஏன் சோர்வடைய வில்லை?

தேவன் எத்தனை பிரம்மாண்டமான காரியங்களைப் பூமியில் உருவாக்கியுள்ளார்; ஆனால் மனிதன் அவைகளை வீணடித்து, அழித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். பல ஆண்டுகளாக மரம் வளருவதன்மூலம், அது மிகுந்த உயரத்தை அடைகின்றது. ஆனால் மனுஷன் போய் சில நிமிடங்களுக்குள்ளாக, அதைக் கோடாரியால் வெட்டி விடுகின்றான். மனுஷன் அதைக் கொண்டு சிறப்பான ஏதோ ஒன்றைச் செய்ய விரும்புகின்றான்; சிவசமயம் அதைக்கொண்டு சுருட்டு/ Cigar/ சிகரெட் வைக்கும் பெட்டியையோ அல்லது இதுபோன்ற ஏதோ ஒன்றையே செய்ய ஆசைப்படுகின்றான். ஒருவேளை நம்மைப்போலவே தேவனும் காணப்படுவாரானால், அவரும் அநேகமாக நீண்ட காலத்திற்கு முன்னதாகவே சோர்வுக்குள்ளாகியிருந்திருப்பார்; ஏனெனில் சோர்வடைவதற்கு அவசியமான அநேக காரணக்காரியங்கள் அவருக்கு இருக்கின்றன. நம் முடைய தேவனுக்கு விசுவாசம்

இருக்கின்றது; அவர் தம் மனதில் கொண்டிருக்கும் மாபெரும் திட்டத்தினை தம்முடைய ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றார்; அவைகளின் முடிவு என்னவாக இருக்கும் என்பதையும் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றார். எப்படிச் சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாக நிறைவேறும் என்பதை, அவர் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றார்; தாம் திட்டமிட்டபடியே எப்படிச் சகல காரியங்களும் அருமையாய் நடைபெற்று வருகின்றது என்பதை அவர் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றார்; இனிமேல் நிறைவேற வேண்டிய காரியங்களும், திட்டமிட்டபடியே துல்லியமாய் நிறைவேறும் என்று நம்புமளவுக்கு அவரிடம் விசுவாசம் காணப்படுகின்றது. இவைகளையெல்லாம் அவர் ஞாபகத்தில் கொண்டிருக்கின்றபடியால், அவரில் சோர்விற்கு இடமில்லை. "தேவனே சேர்வடையவில்லையெனில், நமக்கும் சேர்வடைவதற்கென்று எந்தக் காரணங்களும் இருக்கப்போவதில்லை."

முதலாம் வகை சோர்வு

இப்பொழுது நாம் சோர்வினுடைய அந்த மூன்று வெவ்வேறு வகைகளைக்குறித்துப் பார்க்கப்போகின்றோம். முதலாவதாக தேவன் செய்த அல்லது செய்து தராத காரியங்களின் விளைவாக நமக்கு வரும் சோர்வைக்குறித்துச் சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். கர்த்தருடைய ஜனங்களில் சிலர், தேவன் தங்களுக்குப் பெரிய ஊழிய வாய்ப்புகளைக் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக சோர்வடைகின்றனர். இன்னும் சிலர், தாங்கள் பெரியபெரிய காரியங்களைச் செய்யத்தக்கதாக, தேவன் தங்களுக்கு நல்ல உடல் ஆரோக்கியத்தை அருளவில்லையே என்று சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றனர். உடனிருப்பவர்கள் காரியங்களை உடனுக்குடன் புரிந்துகொள்ளும் மனத்திறனைப் பெற்றிருப்பது போன்றதொரு மனத்திறனை தேவன் தங்களுக்குக் கொடுக்கவில்லையே என்று சிலர் சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றனர். அநேக சோதனைகளைப் பெற்றிருக்கும் நிலைமையிலும், பெரியபெரிய

தியாகங்களையும் செய்யவேண்டிய நிலைமையிலும், தேவன் தங்களை வைத்திருக்கின்றதின் நிமித்தம் சிலர் சோர்வுக்குள்ளாக்குகின்றனர். இந்தக் கவலைகள் அடிப்படையற்றவை/நியாயமற்றவை என்று நான் (ஆசிரியர்) நினைக்கின்றேன். நாம் எதிர்பார்த்த விதத்தில் தேவன் செய்யவில்லை என்பதற்காக நீங்களும், நானும் சேர்வுக்குள்ளாகுகின்றோம் என்றால், அது உண்மையில் தேவன் காரியங்களைச் சரியாய்ச் செய்யவில்லை என்று நாம் எண்ணி சேர்வுக்குள்ளாகுவதற்குச் சமமாய் இருக்கின்றது. நாம் சோர்வடையும்போது, இது தேவனுக்கு நல்ல ஆலோசனைகளைச் சொல்லுமளவுக்கு நாம் புத்திசாலிகளாக இருப்பதுபோன்று காட்டிக்கொள்வதற்குச் சமமாய் இருக்கின்றது. நாம் சோர்வடையும்போது, இது நாம் பின்வருமாறு சொல்வதற்குச் சமமாகக் காணப்படும்; அதாவது: “தேவன் அதிக ஞானமுள்ளவராக இருந்திருப்பாரானால், அவர் எனக்குப் பெரிய வாய்ப்புகளைக் கொடுத்திருந்திருப்பார்; அவர் புத்திசாலியாய் இருந்திருப்பாரானால், பொதுப் பேச்சாளனுக்குரிய திறமை அதிகமாக என்னில் இருப்பதை அவர் பார்த்து, அதற்கான வாய்ப்புகளை எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருந்திருப்பார்” என்றெல்லாம் சொல்வதற்குச் சமமாகக் காணப்படும். இது உண்மையில் நம்மிடத்தில் காணப்படும் “யோசனையின்மையினை” சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இதை “யோசனையின்மை” என்றே சொல்வேன் - நான் இதை “அறியாமை” என்று சொல்லமாட்டேன்; ஏனெனில் எவைகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதைத் தேவன் நம்மைவிட “நன்கு” அறிந்தவராய் இருக்கின்றார் என்று நாம் அறிவோம். இச்சோர்வு விசுவாசமின்மையினால் உண்டானது என்றும் நான் சொல்லமாட்டேன்; ஏனெனில் அனைவருடைய நன்மைக் கேதுவாக காரியங்களை நடப்பிக்கத் தேவன் வல்லவராக இருக்கின்றார் என்பதை நாம் விசுவாசிக்கவே செய்கின்றோம். இது “யோசனையின்மையினையே” சுட்டிக்காட்டுகின்றது. தேவன் சகலத்தையும் நடத்திக்கொண்டிருக்கின்றார் என்பதை

நாம் மறந்திருக்கின்றபடியால், இன்னுமாகத் தேவன் எவ்வளவு பெரியவர், எவ்வளவு ஞானமுள்ளவர், எவ்வளவு மகத்துவமானவர் என்பதையும், அவர் இதுவரை செய்துவந்துள்ள சகல காரியங்களும் சரியாகவே இருந்திருக்கின்றது என்பதையும், அவர் எக்காலக்கட்டத்திலும் செய்யும் சகல காரியங்களும் சரியாகவே இருக்கும் என்பதையும் நாம் மறந்திருக்கின்ற படியால், நாம் சோர்வுக்குள்ளாகுவது என்பது நமது “யோசனையின்மையினை” சுட்டிக்காட்டுகின்றதாயிருக்கும்.

ஒருவேளை நான் (ஆசிரியர்) செய்திருந்தால், தேவனைவிடச் சிறப்பாகச் செய்திருப்பேன் என்று நினைத்த பல விஷயங்கள், என்னுடைய சிறு வயதில் என் மனதில் காணப்பட்டன; ஆனால் பிற்பாடு நான் பெரியவனாகி, அறிவிலும், ஞானத்திலும் வளர்ந்தபோதோ, நான் குழந்தைப்பருவத்தில் சிறந்தது என்று கற்பனை செய்தவைகளைவிட, தேவனுடைய வழி எப்படிச் சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றது என்பதை என்னால் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. நிறைய விஷயங்கள் இப்படி இப்படி இருந்திருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்குமே என்று நான் சிறுவயதில் எண்ணினதுண்டு. எங்கள் வீட்டில் சமைக்கப்படும் மீன்களைக்குறித்து நான் அடிக்கடி சிந்தித்ததுண்டு. மீன்களில் முள்/எலும்பு இல்லாமலிருந்தால், அவைகளைச் சாப்பிடும்போது எலும்புகளைக் கவனமாகப் பார்த்துப் பிரித்தெடுத்துச் சாப்பிட “அதிகம் நேரம்” எடுத்துக்கொள்ளாமல் இருக்குமே என்று நான் எண்ணினதுண்டு. ஏன் தர்பூசணியில் இவ்வளவு விதைகள் காணப்படுகின்றன என்றும், இரண்டு அல்லது மூன்று விதைகளை மட்டும் தேவன் அதில் வைத்திருந்தால், எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும் என்றும் நான் அடிக்கடி எண்ணினதுண்டு; ஆனால் நான் பெரியவனான பிற்பாடு, இக்காரியங்களை யெல்லாம் குறித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, தேவனுடைய வழி, எனது வழிகளைவிட சிறந்தது என்று என்னால் பார்க்க

முடிந்தது. இவைகளில் தேவனுடைய ஞானம் எவ்வளவு உள்ளடங்கி உள்ளது என்று நான் அப்போது உணர்ந்து கொண்டது எனக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கின்றது. ஒருவேளை தேவன் மீனில் எலும்புகளை வைக்கவில்லையெனில், மனிதன் அவைகளை வேக வேகமாகச் சாப்பிட்டிருப்பான்; பின்னர் காலப்போக்கில் மீன்கள் இல்லாமலே போயிருந்திருக்கும். எதிர்கால சந்ததியினருக்கும் மீன்கள் தேவை என்று தேவன் அறிந்திருந்தபடியால், மனிதன் மீன்களை மெதுவாகச் சாப்பிடத்தக்கதாக, அவைகளில் எலும்புகளை வைத்தார் என்று பார்க்கின்றோம். இதையே நான் தர்பூசணி பழத்தின் விஷயத்திலும் உணர்ந்துகொண்டேன். மனுஷர்கள் உணவினை வீண் விரயம்/waste செய்வார்கள் என்று தேவன் அறிந்திருந்தார். தர்பூசணி பழத்தினை எல்லா மனுஷரும் சாப்பிட வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினார். மனுஷர்கள் பழங்களை வீணடிக்கையில், பழங்கள் சீக்கிரமாய்த் தீர்ந்துபோகும் பட்சத்தில், அதிலும் ஒருவேளை தர்பூசணியில் தேவன் ஒருசில விதைகளை மாத்திரம் வைத்திருந்திருப்பாரானால், பழங்கள் மீண்டும் விளைவதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போகும் என்பதைத் தேவன் அறிந்திருந்தார்; ஆகையால், “இந்தத் தர்பூசணி பழங்களில் நான் நிறைய விதைகளை வைக்கப்போகின்றேன். ஒருவேளை மனுஷன் இப்பழங்களை வீணாய் விரயம்பண்ணினாலும், தொடர்ந்து நிறைய விதைகள் மிஞ்சிக் காணப்படும்” என்று தேவன் தமக்குள்ளாக நினைத்திருந்திருப்பார். ஞானமற்று செய்யப்பட்டிருக்கின்றது என்று எது நமக்குத் தோற்றமளித்ததோ, அதுவே சிறந்த காரியமாய் விளங்குகின்றது.

நம்முடைய தேவனின் வழி என்பது சரியானதும், சிறந்ததுமாக இருக்கின்றது என்பதை நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் மற்றும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படியே கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்திலுள்ள நம்முடைய

அங்கத்துவத்தின் விஷயத்திலும், ஊழியத்திற்குரிய நம்முடைய வாய்ப்புகளின் விஷயத்திலும் உண்மையாக இருந்துள்ளது. உங்களால் மேடையில்போய் நின்று செய்திகொடுக்க முடியவில்லை என்று சோர்வுக்குள்ளாகாதீர்கள். கிறிஸ்துவின் அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் “ஒரே மாதிரி” காணப்பட தேவன் சித்தம் கொள்ளவில்லை. தம்முடைய சித்தத்தின்படி, அவர் கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தில் அவயவங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளார். ஒருவேளை உங்களுடைய விருப்பத்தின் படி, தேவன் கிறிஸ்துவினுடைய சரீரத்தில் அவயவங்களை ஏற்படுத்துவாரானால், சரீரம் என்ற ஒன்றே இருந்திருக்காது. மாறாக ஒரு பெரிய “வாய்” மட்டுமே இருந்திருக்கும். சரீரத்தினுடைய எந்த அவயவமாக நாம் இருந்தால், சிறப்பாய் ஊழியம் ஆற்றமுடியும் என்பதை அவர் அறிவார். ஒருவேளை தேவன் நமக்குப் பெரிய வாய்ப்புகளைத் தரவில்லை என்பதற்காக . . . அல்லது . . . நம்மிடம் இல்லாத வேறு சில ஆசீர்வாதங்களை நமக்கு அருளவில்லை என்பதற்காக . . . அல்லது . . . அவரது வார்த்தைகள் பற்றி “ஆழமாய்” புரிந்துகொள்ளும் திறனை நமக்குக் கொடுக்கவில்லை என்பதற்காக நாம் சோர்வுக்குள்ளாகுவோம் என்றால், இது நாம் உண்மையில் தேவன்மேல் சர்வாதிகாரம் செலுத்திக்கொண்டு, கட்டளையிடிக் கொண்டு இருப்பதற்குச் சமம் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்வோமாக; இன்னுமாக தேவன் தம் காரியங்களைச் சரிவர நிர்வகிக்கவில்லை என்று அவரிடம் கூறுவதற்குச் சமம் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்வோமாக. இது பலிசெலுத்தும் காரியங்களுக்கும் பொருந்தும். சிலர் தங்களுடைய அன்றாட அனுபவங்கள் தொடர்புடைய விஷயங்களில், அநேக தியாகங்கள்/பலிகள் செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது என்பதைக் காண்கையில் சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றனர். அவர்களால் இந்த “அநேக பலிகளின்” விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறதில்லை.

அவர்கள் : “நான் என்னைத் தேவனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டேன்; இப்பொழுதோ அவர் இம்மாதிரியான சோதனைகளையெல்லாம் என்மீது வரப்பண்ணுகின்றார். நான் கிட்டத்தட்ட மனநிலை பாதிக்கப்பட்டவன்போல் இருக்கின்றேன்” என்று கூறுகின்றனர். இப்படிச் சோர்வடைவதற்குப்பதிலாக, நாம் உற்சாகமே அடையவேண்டும்; இது தேவன் நமது பலியினை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார், இன்னுமாக நம் வாக்குறுதியினை அங்கீகரித்திருக்கின்றார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது; இது நாம் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட வகுப்பாரில் அங்கத்தினர்களாகி, இறுதியில் நமது அருமை மீட்பரோடு, அவரது சிங்காசனத்தில் பங்கடைய வேண்டுமெனத் தேவன் விரும்புகின்றார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. “சேரதனையைச் சகிக்கிற மனுஷன் பாக்கியவான்; அவன் உத்தமனென்று விளங்கின பின்பு கர்த்தர்தம்மீடத்தில் அன்புகூருகிறவர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணின ஜீவகிரீடத்தைப் பெறவான்” (யாக்கோபு 1:12). சோதனைகள் மற்றும் பிரச்சனைகள் வருவதன் காரணமாக நாம் சோர்வடைவதற்குப்பதிலாக, உற்சாகமடைய வேண்டும்; ஆகையால், தேவன் இதுவரை செய்த விஷயங்களும் சரி அல்லது இனிமேல் செய்யப்போகும் விஷயங்களும் சரி அல்லது இதுவரைச் செய்யாதிருந்த விஷயங்களும் சரி - இவைகள் எதுவுமே சோர்விற்கான காரணியாக/உற்சாகத்தைக் குறைப்பதற்கான காரணியாக இருப்பதில்லை. தேவன் செய்கின்ற எதையும் நாம் “சரியான மனநிலையில் ஏற்றுக்கொள்வோமானால்,” அது நமக்கு “உற்சாகத்தையே” கொண்டுவரும்.

இரண்டாம் வகை சோர்வு

இப்பொழுது இரண்டாம் வகை சோர்வைக்குறித்து, அதாவது நம்மைச் சுற்றிலும் இருப்பவர்கள் செய்கிற அல்லது செய்யத்தவறின காரியங்களின் நிமித்தம் வரும் சோர்வைக்

குறித்துச் சுருக்கமாகப் பார்க்கலாம். ஏதோ ஒரு சகோதரனோ அல்லது சகோதரியோ அவர்கள் வாழ்க்கையில் செய்த காரியங்களின் நிமித்தம் அல்லது செய்யத் தவறின காரியங்களின் நிமித்தம் இன்னொரு சகோதரன் மிகுந்த மனச்சோர்வுக்குள்ளாகுவதைக் காண்பது நமக்கு விநோதமாகவே இருக்கின்றது. நீங்கள் வாழும் இடத்திலுள்ள அயலகத்தாரில் ஒருவன் ஒருவேளை, உங்கள் இல்லத்திற்கு வந்து: "நான் மிகவும் மனச்சோர்வுக்குள்ளாகியுள்ளேன். எனது பக்கத்து வீட்டுக்காரர் இன்று காலை மதுபானம் அருந்தி அவர் வீட்டிற்குப் போயிருந்தார். போதையில் காணப்பட்ட அவர், அவரது வீட்டிலுள்ள எல்லா ஜன்னல்களுடைய கண்ணாடிகளையும் உடைத்துப் போட்டுவிட்டார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, மிகுந்த மனச்சோர்வு ஏற்பட்டுவிட்டது. எனக்கு எதையாவது போட்டு உடைக்க வேண்டும் என்பதுபோன்று தோன்றுகின்றது" என்று உங்களிடத்தில் சொல்வானானால், உங்களுக்கு இது எப்படித் தோன்றும்? இப்படித்தான் இன்னொரு சகோதரன், அவனது வாழ்க்கையில் செய்த ஏதோ சில பிழைகளை, நாம் கண்டு சோர்வடையும் போதும் காணப்படும். எந்தச் சகோதரன் என்ன செய்தாலும் நாம் (தேவனுக்கு) உண்மையாய் இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானமாய்க் காணப்பட வேண்டும். சிலநாட்களுக்கு முன்னதாக, ஒரு வீட்டில் நடைபெற்ற உரையாடல் ஒன்று எனது (ஆசிரியர்) ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. அந்த இல்லத்தில் காணப்பட்ட சகோதரனும், சகோதரியும் தேவனுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்தவர்கள் ஆவார்கள்; அவர்கள் தேவனையும், அவரது வார்த்தைகளையும் மிகவும் அன்புகூர்ந்தார்கள்; இன்னுமாக அவர்கள் ஒருவரையொருவர் மிகவும் அன்புகூர்ந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அன்புகூருவதைவிட, அதிகமாக அன்புகூர்ந்து காணப்படும் வேறெந்தத் தம்பதிகளையும் நான் அறியேன். அவர்களோடு அவர்களது இல்லத்தில்

இருக்கையில், அவர்களிடம் சவாலான ஒரு கேள்வியை முன்வைத்தேன். நான் அச்சகோதரனை நோக்கி: “ஒருவேளை உங்களது மனைவி தேவனுக்கு உண்மையற்றுப் போய்விட்டார்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; பிற்பாடு நீங்கள் உங்களது மனைவியைப் பின்தொடர்ந்து போவீர்களா அல்லது தேவனுக்கு உண்மையாய் நிற்பீர்களா?” என்று கேட்டேன். பின்னர் நான் அச்சகோதரியை நோக்கி: “ஒருவேளை உங்களது கணவன் தேவனுக்கு உண்மையற்றுப் போய்விட்டாரானால், நீங்கள் பிற்பாடு உங்களது கணவனைப் பின்தொடர்வீர்களா அல்லது தேவனைப் பின்தொடர்வீர்களா?” என்று கேட்டேன். அவர்கள் உறைந்து போய்விட்டார்கள்; கணநேரம் அவர்கள் பேசமுடியாமல் திணறினார்கள். ஏன் நான் இப்படி ஒரு கேள்வியினை முன்வைத்தேன் என்பதையும் அவர்களுக்கு விளக்கினேன்; நான் அவர்களிடம்: “நீங்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் மிகவும் அன்புசூருகின்றீர்கள் என்பதை நான் உணர்ந்திருக்கின்றேன். நான் கூறின அம்மாதிரியான அனுபவம் உங்களுக்கு ஒருபோதும் வராது என்றும் நான் நம்புகின்றேன்; எனினும் எப்போதேனும் அம்மாதிரியான அனுபவம் உங்களுக்கு வருமாயின், உங்களது துணை தேவனுக்கு உண்மையற்றுப்போனாலும், நீங்கள் தேவனுக்கு உண்மையோடு காணப்படுவதற்குத் தீர்மானமாய்க் காணப்பட வேண்டும். வாழ்க்கையில் எக்கட்டத்திலாகிலும், உங்களது துணை தேவனுக்கு உண்மையற்றுப் போய்விட நேரிடும் என்ற எண்ணத்தை உங்கள் மனதில் விதைக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை; மாறாக பூமியிலுள்ள எந்த ஒரு நபரும், எந்த ஒரு காரியத்தைச் செய்தாலும், நீங்கள் தேவனுக்கு உண்மையாய் நிற்பீர்கள் என்ற உங்களது தீர்மானத்தை நீங்கள் உறுதியாய்ப் பெற்றிருக்கவே உங்களை ஊக்குவிக்க விரும்புகின்றேன்” என்று விளக்கிக்கூறினேன். நம்மோடு இருப்பவர்கள் திசைமாறிச் செல்லும்போது, அது நமக்குக் கவலையைத்தான் உண்டுபண்ணும். ஒரு

சகோதரனோ, சகோதரியோ சரியான ஜீவியத்தை ஜீவிக்க வில்லையெனில், நாம் துக்கப்படாமல் இருக்கமுடியாது தான். எனினும் நாம் சோர்ந்துபோகக்கூடாது; “நன்மைசெய்கிறதில் சோர்ந்து போகாமல் இருப்போமாக; நாம் தளர்ந்து போகாதிருந்தால் ஏற்றகாலத்தில் அறுப்போம்” என்ற வசனத்தின் வார்த்தைகளை நாம் சிந்தையில் வைத்துக்கொள்வோமாக. (கலாத்தியர் 6:9)

சகோதரர்களில் ஒருவன் தேவனுக்கு உண்மையற்றுப் போவானானால், நாம் தேவனுக்கு உண்மையோடு நிற்பதன் வாயிலாக அச்சகோதரனுக்கு நாம் உதவிசெய்யலாம். ஒருவேளை நீங்களும் உண்மையற்றுக் காணப்படுவீர்களானால், இது அச்சகோதரனை இன்னும் கீழ்நிலைக்கு இழுத்துச் சென்றுவிடும். நாம் அனைவருமே ஒருவருக்கொருவர் முன்மாதிரிகளாகக் காணப்படுகின்றோம்; நாம் அனைவருமே இந்த இடுக்கமான வழியில் ஒருவருக்கொருவர் ஒத்தாசைப் பண்ணுகிறவர்களாகக் காணப்படலாம். இப்படி மற்றவர்களிடம் வெளிப்பட்ட உண்மையைப்பார்த்து அநேகர் உற்சாகமடைந்து, சோர்விலிருந்து வெளிவந்திருக்கின்றனர். இந்தக் காரியத்தினை நம் நினைவுகளில் நாம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவிதத்தில் நாம் நம்முடைய சகோதரர்களின் காவலாளிகளாக இருக்கின்றோம். நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளுக்கு இக்காலத்தில் காவலாளிகளாய் இருப்பதற்குரிய சிலாக்கியத்தினை நீங்களும் நானும் மதிக்கவில்லையெனில், அடுத்த யுகத்தில் உலகத்தின் காவலாளிகளாய் இருப்பதற்குரிய பாக்கியத்தில் நாம் பங்காளிகளாக இருக்கமாட்டோம். நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளுக்குக் காவலாளிகளாக நாம் காணப்படுகின்றோம் என்று சொல்கையில், தேவன் நம்மை நோக்கி: “உனது சகோதரன் இடறின விஷயத்தில், உன்னைத்தான் முழுப்பொறுப்பாளியாகப் பார்க்கப்போகின்றேன்” என்று கூறுகின்றார் என்றவிதத்தில் நான் சொல்வதாகப் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது; மாறாக தெய்வீகக் குடும்பத்தில்

அங்கத்தினர்களாகக் காணப்படுவதற்குரிய “சிலாக்கியத்தினை” நாம் ஆழமாய்ச் சிந்தையில் வைத்துக்கொள்ளத்தக்கதாக, நாம் சகோதர சகோதரிகளின் காவலாளிகள் என்று பேசப்படுகின்றோம்; இன்னுமாக தேவ ஜனங்களுக்கு உதவுவதற்குரிய சிலாக்கியத்தினை நாம் மிகவும் மதித்து சிந்தையில் வைத்துக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், சகோதர சகோதரிகள் நம்மை சோர்வுக்குள்ளாக்க நாம் விரும்பாதது போல, நாடும் அவர்களுக்கு மனச்சோர்வு உண்டாக்கும் எதையும் செய்யாதபடிக்குக் காணப்படத்தக்கதாகவும் நாம் சகோதர சகோதரிகளின் காவலாளிகள் என்று பேசப்படுகின்றோம். ஒருவேளை சகோதர சகோதரிகள் (அவர்கள் வாழ்வில்) இடறுவார்களானால், அது நம்மை சோர்வுபடுத்துவதற்கு நாம் அனுமதிக்கக்கூடாது. நாடும் சோர்வடைவோமானால், அது அவர்களை இன்னும் பின்னுக்கு இழுத்துச் சென்றுவிடும். இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு எந்த ஒரு சகோதரன் அல்லது சகோதரிக்கு மனச்சோர்வை உண்டாக்கும் அல்லது அவர்களைப் பின்னுக்கு இழுத்துச் செல்லும் அல்லது அவர்களை இடறப்பண்ணும் எதையும், எந்தச் சூழ்நிலையிலும் செய்யாதபடிக்கு நாம் நாடவேண்டும்.

“மூப்பர்களுக்கும்” இந்தப் பிரகாரமாக ஒரு விசேஷித்த பாடம் காணப்படுகின்றது. அநேக மூப்பர்கள் சபையாரை மனச்சோர்வுக்குள்ளாக்குகின்றனர்; சிலசமயங்களில் மூப்பர்களுடைய ஆதிக்கத்தின் நிமித்தம் சபை பலவீனமாய்க் காணப்படுகின்றது. சில மூப்பர்களை நாம் சந்திக்க நேரிடுகையில், அவர்கள் தாங்கள் மூப்பர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர் என்பதை நமக்குத் தெரியப்படுத்த விரும்புகின்றனர். ஒருமுறை ஒரு சகோதரனை நான் (ஆசிரியர்) சந்தித்தேன். அவர் என்னிடம்: “நீங்கள் எங்களுடைய இடத்திற்கு வருகை தந்ததில் நான் மகிழ்ச்சிகொள்கின்றேன். உங்களைப் பார்க்கும்படிக்கு நான் சபையாரால் அனுப்பிவைக்கப்பட்டுள்ளேன். நான்தான் எங்கள்

சபையிலுள்ள முன்னணி மூப்பர்” என்று கூறினார். நானோ: “முன்னணி மூப்பரா?” என்று வினவினேன். அச்சகோதரனோ: “ஆம்! நான்தான் முன்னணி மூப்பர்” என்றார். நானோ: “முன்னணி மூப்பர் என்று ஏதேனும் வேதத்தில் காணப்படுகின்றதா?” என்று வினவினேன். அச்சகோதரனோ: “மற்ற மூப்பர்களைவிட நான்தான் நீண்ட காலம் சபைக்கு ஊழியஞ்செய்த சகோதரனாய் இருக்கின்றேன்” என்றார். நான் அச்சகோதரனிடம்: “அப்படிப்பட்ட எதுவும் வேதாகமத்தில் இல்லை சகோதரனே! தன்னைக்குறித்து முன்னணி மூப்பர் என்று சொல்லிக்கொள்வது என்பது, மூப்பருக்குத் தகுதியான காரியமல்ல/அழகல்ல” என்றேன்.

தங்கள் திறமைகள் இன்னென்ன விதங்களில் மற்றவர்களால் அடையாளம் கண்டுகொள்ளப்பட்டுள்ளது/ பாராட்டப்பட்டுள்ளது என்பதை, நம்மிடம் தெரிவிக்க விரும்பும் சகோதர சகோதரிகளைக் காண்கையில், எனக்கு மிகுந்த துக்கமே ஏற்படுகின்றது. அன்புக்குரிய நண்பர்களே இதை எதிர்த்துப் போராடுவோமாக; இம்மாதிரியான ஆவியினை நமக்குள் நசுக்கிப் போடுவோமாக.

நாம் ஒருவரையொருவர் சோர்வுக்குள்ளாக்கக்கூடாது; நாம் மற்றவர்களாலும் சோர்வுக்குள்ளாக்கக்கூடாது. சகோதர சகோதரிகளுடைய பாதையில் எந்த இடறலின் கல்லையும் போடாதிருப்போமாக. இப்படித்தான் அனைவரும் எண்ணுவீர்கள் என்று நான் நம்புகின்றேன். எந்த ஒரு சகோதரனையும் நாம் சோர்வுக்குள்ளாக்க விரும்பமாட்டோம்; கிருபையிலுள்ள சகோதரனுடைய வளர்ச்சியினைத் தடைப்பண்ண நாம் விரும்பமாட்டோம்; சகோதரனுடைய ஆவிக்குரிய வளர்ச்சியின் பாதையில் இடையூறாய் இருக்கப்போகும் எதையும் செய்ய நாம் விரும்பமாட்டோம்.

நான் ஒரு விஷயத்தைக்குறித்து இப்பொழுது பதிவுசெய்யப் போகின்றேன்; ஆனால் இந்த விஷயத்தைக்

குறித்துச் சிலர் ஓரளவிற்கு அறிந்திருந்தாலும், சில நேரங்களில் தங்களையும் அறியாமலேயே சகோதர சகோதரிகளின் ஆன்மீகத்திற்கு இந்த விஷயத்தில் ஊறுவிளைவித்து விடுகின்றனர். அப்படிப்பட்ட சம்பவம் ஒன்று Canada/கனடாவில் நடைபெற்ற மாநாடு ஒன்றில் நிகழ்ந்துள்ளது. அங்குச் சென்றிருந்தபோது, தனக்கு வந்த அனுபவத்தைச் சகோதரன் ஒருவர் என்னிடம் பகிர்ந்து கொண்டார். இது இன்று உலகம் முழுவதும் விவாதிக்கப்படும் காரியம் ஒன்றுடன் தொடர்புடைய சம்பவமாகும். இன்றைய காலங்களில் பெண்களுடைய உடைகுறித்தும், அவை ஒழுக்கம்சார்ந்த விஷயத்திலும், மனம்சார்ந்த விஷயத்திலும், எத்தகைய பாதகங்களை விளைவிக்கின்றது என்பதுகுறித்தும் செய்தித்தாள்களில் அதிகம் எழுதப்பட்டிருப்பதை நீங்கள் கவனித்திருப்பீர்கள். இது தொடர்புடைய விஷயத்தில் நான் சில வார்த்தைகளைப் பேசினால், அது நம்முடைய அன்புக்குரிய சகோதரிகளுக்கு உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன். தேவனை அன்புகூருகின்றவர்கள் அனைவரும், அவரைப் பிரியப்படுத்தவும், அவருடைய ஜனங்களுக்கு உதவவும் வாஞ்சிப்பார்கள் என்பதில் எனக்கு நிச்சயமே. எல்லா இடங்களிலும், தேவனுடைய ஜனங்களின் நலனுக்கடுத்தவைகளை நாடும் மற்றும் தேவ ஜனங்களை ஆசீர்வதித்து ஊக்குவிக்க நாடும் மனதையுடைய சகோதரிகளே காணப்படுகின்றனர் என்று நான் நம்புகின்றேன்; ஆனாலும் மற்றவர்களுடைய சில ரெபலவீனங்கள் நம்மிடம் இல்லை என்பதால், அவர்களிடம் காணப்படும் அந்தப் ரெபலவீனங்களை நாம் நினைவில்கொள்ள தவறுகின்றோம்.

அந்தக் குறிப்பிட்ட சகோதரன் என்னிடம் வந்து, நான் முன்னமே குறிப்பிட்டிருந்த மாநாட்டின்போது, அவருக்கு நேரிட்ட அனுபவத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டார். அவர் என்னிடம்: “சகோ. பெஞ்ஜமின் அவர்களே, டொராண்டோவில்

நடைபெற்ற மாநாடு எனக்கு மோசமான அனுபவமாக ஆகிவிட்டது. மற்ற சகோதர சகோதரிகளைப்போல, நானும் ஆசீர்வாதம் பெறவே அங்கு வந்திருந்தேன். என் வாழ்நாள் முழுவதிலும், எனக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் கடுமையானப் போராட்டம் இருந்து வருகின்றது. பெரும்பான்மையான சகோதரர்கள்போல் இல்லாமல், நான் இயல்பாகவே தூய்மையற்ற/சுத்தமற்ற கெட்ட எண்ணங்களுள்ள மனதையுடையவனாய்க் காணப்பட்டேன். நான் என் வாழ்க்கையினைத் தேவனுக்கு அர்ப்பணித்தது முதற்கொண்டு, இந்தக் கெட்ட/இச்சையான சிந்தனைகளோடு நான் எதிர்த்துப் போராடிக்கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த மாநாட்டிற்கு நான் கலந்துகொள்ள வந்தபோது, நான் அங்குப் பெற்றுக் கொள்ளவிருக்கும் மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களைக் குறித்து, நினைத்துப் பரவசத்தில் காணப்பட்டேன். ஆராதனையும் துவங்கினது; சாட்சிக்கூட்டத்தில் அமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்; மிகவும் சந்தோஷமடைந்திருந்தேன்; அடுத்ததாக முதலாம் தேவ தூது துவங்கினது. அப்பொழுது ஒரு சகோதரி உள்ளே வந்து, எனக்கு முன்னிருந்த வரிசையில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டார்கள். அச்சகோதரி முறையற்ற விதத்தில் ஏதேனும் ஆடை அணிந்திருந்தார்களா என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை; எனினும் சகோதரியை நான் பார்த்த காரியமே, பல எண்ணங்களை என் மனதில் அலைப்பாய்ப்பண்ணினது; என்னால் அவற்றைக் கட்டுப் படுத்தி, அப்புறப்படுத்த முடியவில்லை. நான் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு போராடிக் கொண்டிருந்தேன். கொஞ்சம் நேரம் கழித்து நான் எழுப்பிப்போய் வேறு இடத்தில் உட்கார்ந்துக் கொண்டேன். இனி என்னால் தேவ செய்தியில் கவனம் செலுத்தமுடியும் என்று எண்ணினேன். சில வினாடிகளுக் குள்ளாக வேறொரு சகோதரி வந்து, என் அருகே உள்ள இருக்கையில் அமர்ந்துகொண்டார்கள். இந்தச் சகோதரியும், அந்தச் சகோதரியைப்போல் உடை அணிந்திருந்தார்கள்.

சகோ. பெஞ்ஜமின் அவர்களே, அந்தக் கூட்டம் முழுவதுமே எனக்குக் கஷ்டமான அனுபவமாக மாறிவிட்டது! நான் முயன்று, முயன்றுப் பார்த்தேன்; ஆனால் அந்த எண்ணங்களை என்னுடைய மனதைவிட்டு என்னால் அப்புறப்படுத்த முடியவில்லை; பிறகு மாநாடு அறையைவிட்டு நான் வெளியேறிவிட்டேன்” என்று தெரிவித்தார். சில விஷயங்களில் எந்தத் தவறும் இல்லை என்று நம் மனதில் நாம் நினைத்தாலும், பெலவீனமான ஒரு சகோதரனுக்காக நாம் நம்முடைய சில சௌகரியங்களைத் தியாகம்செய்வது நலமாயிருக்கும். இம்மாதிரியான பெலவீனத்தில் எத்தனைச் சகோதரர்கள் காணப்படுவார்கள் என்றோ, அல்லது அவர்கள் யார் யார் என்றோ நமக்குத் தெரியாது. இம்மாதிரியான விஷயங்களில் பெலவீனமாய்க் காணப்படும் ஏதோ ஒரு சகோதரன் தன் அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தும் விஷயத்தில் அவருக்கு உதவும்வண்ணமாக, நீங்கள் உங்கள் சௌகரியங்களைத் தியாகம்செய்வது என்பது சிறந்த ஒரு வழியாகும். உலகில் சகோதரனுக்குப் போதுமான சோதனைகள் ஏற்கெனவே இருக்கின்றன; தேவனுடைய ஜனங்கள் மத்தியிலிருந்தும் சகோதரனுக்கு மேலும் (இப்படிப்பட்ட) சோதனைகள் தேவையில்லை!

மூன்றாம் வகை சோர்வு

அன்புக்குரிய நண்பர்களே, இப்பொழுது மூன்றாம் வகை சோர்வைக்குறித்துப் பார்க்கலாம். தேவன் செய்த அல்லது செய்து தராத சில விஷயங்களின் நிமித்தம் நாம் சோர்வுக்குள்ளாகுவதுகுறித்துப் பார்த்துவிட்டோம். மற்றவர்கள் செய்த அல்லது செய்யத்தவறின சில விஷயங்களினிமித்தம் நாம் சோர்வுக்குள்ளாகுவதுகுறித்தும் பார்த்துவிட்டோம். இப்பொழுதோ நாம் செய்த அல்லது செய்யத்தவறின காரியங்களின் நிமித்தமாக வரும் சோர்வைக்குறித்துப் பார்க்கலாம். சிலர் பின்வருமாறு கூறலாம்: அதாவது

“துவக்கத்திலிருந்து நான் மிகவும் பெலவீனமானவனாகவும், ஒன்றுமில்லாதவனாகவும் காணப்படுகின்றேன்; இதனால் நான் சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றேன். தேவன் வளரச்செய்வதற்கு என்னில் எதுவுமே இல்லை. நான் பெரியளவில் வளர்ச்சி எதையும் காண்பிக்கவுமில்லை; இனிமேலும் இந்தப் பாதையில் நான் தொடர்ந்து செல்வதில் எந்தப் பிரயோஜனமும் இல்லை என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது” என்று கூறலாம். இதினிமித்தம் நீங்கள் சோர்வடையத் தேவையில்லையென்று உங்களிடம் சொல்ல விரும்புகின்றேன். தேவன் யார் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாம் இசைந்துக்கொடுக்கும் பட்சத்தில், அவரால் நம்மில் என்னென்ன கிரியை செய்ய முடியும் என்பதையும் நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவேளை தேவன் அல்லாத வேறு யாராவது நம்மில் இந்த வேலையைச் செய்யப்போகின்றார்கள் என்றால், அப்போது நாம் நம்பிக்கையை வேண்டுமானால் கைவிடலாம். ஒருவேளை ஒரு தேவதூதன் வந்து நம்மை இராஜ்யத்திற்குத் தகுதியாக்கப் போகின்றார் என்றால், அவர் தோல்வியையே தழுவுவார். ஒருவேளை ஒட்டுமொத்த தூதர் சேனையும் என்னை இராஜ்யத்திற்குத் தகுதியாக்கும் படிக்கு நியமிக்கப் படுவார்களானால், அவர்கள் தோல்வியையே தழுவுவார்கள்; ஆனால் ஒருவேளை மகா தேவன் அதைச் செய்வாரானால், அதை அவரால் செய்யமுடியும் என்பதை நான் அறிவேன்; நான் இசைந்து கொடுப்பேனா என்பது மாத்திரமே கேள்வியாகக் காணப்படும். ஒன்றுமில்லா பாத்திரங்களைக் கொண்டு தேவன் செய்துள்ள அற்புதகரமான காரியங்களைக்குறித்து நான் அடிக்கடி யோசித்துப்பார்த்துத் தியானித்திருக்கின்றேன். கரித்துண்டுகளிலிருந்து உருவாகும் வைரத்தைக்குறித்து நான் அடிக்கடி யோசித்துப்பார்ப்பேன். அடுப்பு குழாய்க்குள் காணப்படும் கருப்பு கரி போன்றதொரு பொருளிலிருந்தே வைரம் உருவாகியுள்ளது என்பதை சற்று சிந்தித்துப்பாருங்கள்.

இத்தகைய கரி போன்றதொரு பொருளிலிருந்து வைரம் உண்டாக்கப்பட முடியுமானால், தேவனாலும் நம்மை வைரங்களாக மாற்றமுடியும். நம்முடைய ஓட்டத்தின் துவக்கத்தில் ஒருவேளை நாம் பெலவீனர்களாய்க் காணப்படுவதினிமித்தம் நாம் சோர்வடைய வேண்டாம். ஒருவேளை அப்படிப்பட்ட நாம் இராஜ்யத்தில் பங்கடைவோமானால், இது நம்மில் திறமைகளோ அல்லது பலமோ இருக்கும் பட்சத்தில் வரும் மகிமையைவிட, அதிகமான மகிமையைத் தேவனுக்குக் கொண்டுவருகின்றதாகக் காணப்படும்.

“வளர்ச்சி” என்பது இயல்பாகவே “மெதுவாக” நடைபெறும் ஒன்று என்பதையும் நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வேதம்கூட இப்படித்தான் சொல்கின்றது. “கிருபையில் வளருங்கள்” என்று வேதம் கூறுகின்றது. வளர்ச்சி என்பது மெதுவாக நிகழக்கூடியது. இந்த விஷயம், பரிசுத்தவான்கள் தவறாய்ப் புரிந்துகொள்ளும் காரியங்களில் ஒன்றாகும். இவர்கள் வளர்ச்சி என்பது, ஒரு கணப்பொழுதில் சம்பவிக்கின்றதெனக் கற்பனைபண்ணிக்கொள்கின்றனர். உடனடியாக ஆசீர்வாதங்களையும், உடனடியாக ஆவியின் அனைத்து கணிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று கற்பனைபண்ணிக்கொள்கின்றனர். ஆனால் வேதம் இப்படியாகச் சொல்கிறதில்லை. “அவர்கள் கர்த்தர் தம்முடைய மகிமைக்கென்று நாட்டின நீதியின் விருட்சங்களென்னப் படுவார்கள்” (ஏசாயா 61:3) என்றும், “நீங்கள் மிகுந்த கணிகளைக் கொடுப்பதினால் என் பீதா மகிமைப்படுவார்” (யோவான் 15:8) என்றும் வேதம் கூறுகின்றது. நீங்கள் ஓர் ஆப்பிள் மரத்தைக் காண்கின்றீர்கள் என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; அதில் இலைகள் மாத்திரமே காணப்படுகின்றன; ஆனால் நீங்கள் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் திடீரென அது மேல்துவங்கிக் கீழ்வரையிலும் சிவப்பு ஆப்பிள் பழங்களினால் நிரம்பிவிட்டது - இப்படி நடக்கச் சாத்தியம் இருக்கின்றதா?

இப்படித்தான் ஆவியின் கனிகளை உடனடியாகப் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சில பரிசுத்தவான்கள் எண்ணிவிடுகின்றனர். வேதவாக்கியங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பது போன்றுதான் நாம் “வளர்ச்சியினை” எதிர்பார்க்க முடியும். “இப்படியிருக்க, நீங்கள் அதிக ஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாய் உங்கள் விசுவாசத்தோடே தைரியத்தையும், தைரியத்தோடே ஞானத்தையும், ஞானத்தோடே இச்சையடக்கத்தையும், இச்சையடக்கத்தோடே பொறுமையையும், பொறுமையோடே தேவபக்தியையும், தேவபக்தியோடே சகோதரசநேகத்தையும், சகோதரசநேகத்தோடே அன்பையும் கூட்டி வழங்குங்கள்” என்று அப்போஸ்தலன் கூறியுள்ளதுபோன்றாகும் (2 பேதுரு 1:5-7). ஆகையால் நம்முடைய வளர்ச்சி மெதுவாக நடைபெறுகின்றது என்பதற்காக, நாம் சோர்வுக்குள்ளாகக் கூடாது; ஏனெனில் “வளர்ச்சி” என்பது மெதுவாக நிகழக்கூடிய ஒன்றே. வேதாகமம் இப்படித்தான் இதைத் தெரிவிக்கின்றபடியால், நாமும் இப்படித்தான் இது விஷயத்தில் எதிர்பார்ப்பு வைக்கவேண்டும்.

சிலர்: “ஆனால், என்னில் நான் அதிகமான பெலவீனங்களைக் காண்கின்றபடியால், நான் சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றேன். முன்பைவிட இப்பொழுதுதான் என்னிடத்தில் அதிக பெலவீனத்தைக் காண்கின்றேன்” என்று சொல்லலாம். ஒருவேளை காரியங்களை நாம் சரியான விதத்தில் பார்க்கமுடிந்தால், இந்தச் சோர்வுகளில் சில, ஊக்கம் தருபவைகளாக மாற வாய்ப்புண்டு என்று நான் (ஆசிரியர்) நம்புகின்றேன். தேவனுடைய ஜனங்களால் “சோர்வு உண்டாக்குபவைகள்” என்று கருதப்படும் அநேக விஷயங்கள், உண்மையில் ஊக்கம் தரக்கூடிய விஷயங்களாகக் காணப்படுகின்றன என்பதை நாம் காணலாம். சில காலங்களுக்கு முன்பு சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைத்த ஒரு சகோதரி குறித்து எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றது. அச்சகோதரியோ என்னிடம்: “நான் மிகவும் சோர்வடைந்

திருக்கின்றேன்; எனக்கு எதுவும் ஞாபகத்தில் இருக்கிற தில்லை. முன்பெல்லாம் எனக்கு நல்ல ஞாபகத்திறன் உண்டு; ஆனால் இப்போதெல்லாம் என்னால் எதையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. இது என்னை சோர்வுபடுத்துகின்றது” என்று தெரிவித்தார்கள். இதற்கு நான்: “சகோதரியே, உங்களுக்கு முன்பைவிட நல்ல ஞாபகசக்தி இருக்கின்றது என்று நான் நம்புகின்றேன்” என்றேன். அதற்கு அச்சகோதரியோ, “இல்லவே இல்லை!” என்று பதிலளித்தார்கள். நான் மீண்டுமாக, “முன்பைவிட இப்பொழுது உங்களுக்கு நல்ல ஞாபகசக்தி இருக்கின்றது என்றே நான் எண்ணுகின்றேன்” என்று கூறினேன். அதற்கு அச்சகோதரியோ, “பின்னர் ஏன் என்னால் எதையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்ள முடியவில்லை?” என்று வினவினார்கள். நானோ: “சகோதரியே, ஏனென்று உங்களுக்கு நான் இப்பொழுது சொல்கின்றேன். முன்பு நல்ல ஞாபகசக்தி இருந்தது என்றும், இப்பொழுது ஞாபகசக்தி மிகவும் குறைவுபட்டிருக்கின்றது என்றும் கூறுகின்றீர்கள். நீங்கள் முன்பு நல்ல ஞாபகசக்தியுடன் இருந்ததற்கான காரணம், அப்போது நினைவில் வைத்துக்கொள்ளுமளவுக்கு நீங்கள் பெரிய காரியங்கள் எதையும் அறிந்திருக்கவில்லை. அப்போது நீங்கள் ஞாபகத்தில் வைக்க வேண்டியிருந்ததெல்லாம், வியாழக்கிழமை ஆலயத்திற்குச் செல்ல வேண்டும்; இன்னுமாக வெள்ளிக்கிழமை மாலை 5 மணிக்கு அனைவரும்கூடித் தேநீர் குடிக்க வேண்டும்; இன்னுமாக இரவு அந்தக் கடைக்குச் சென்று இன்னென்ன பொருட்கள் வாங்க வேண்டுமென்பதேயாகும். இதனால்தான் அப்பொழுது உங்களுக்கு நல்ல ஞாபகசக்தி இருந்தது. இப்பொழுதோ உங்கள் ஞாபகத்தில் எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொள்ள முடியாதளவுக்கு அநேக (சத்தியங்களை) காரியங்களை உங்கள் வாழ்க்கையில் பெற்றிருக்கின்றீர்கள் .

ஆகையால் தான் எல்லாவற்றையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள முடியாதளவுக்கு உங்களது ஞாபகசக்தி குறைந்துபோய்விட்டது என்று நீங்களே எண்ணிக்கொண்டு, கிட்டத்தட்ட சோர்வுக்குள்ளாக போய்விட்டீர்கள்” என்றேன்.

சிலர் தங்களுடைய பிள்ளைகளிடத்தில், தாங்கள் பொறுமையை இழப்பதினிமித்தம் சோர்வுக்குள்ளாகுகின்றனர். அவர்கள்: “சில வருடங்களுக்கு முன்பெல்லாம் நான் இவ்வளவு பொறுமையற்று காணப்பட்டது இல்லை; ஆனால் இப்பொழுது சின்ன சின்ன விஷயத்திற்கெல்லாம் கோபப்படுகின்றேன்” என்று கூறுகின்றனர். அநேக தருணத்தில் இது வளர்ச்சிக்கான அறிகுறியாகவே காணப்படுகின்றது. எப்படி என்று நீங்கள் கேட்கலாம்; இப்பொழுது செய்கின்ற அதே காரியத்தை, பிள்ளைகள் முன்பு செய்தபோது நீங்கள் கோப்படவில்லை, காரணம் இப்பொழுது நீங்கள் பெற்றிருக்கும் உயர் நெறிமுறைகளை அப்போது அநேகமாக நீங்கள் அவ்வளவுக்குப் பெற்றிராதவர்களாய் இருந்திருப்பீர்கள். முன்பெல்லாம் உங்கள் பிள்ளைகள் உங்களிடம் அநாகரீகமாகப் பேசும்போது, நீங்கள் அவைகளை அழகு/cute என்று கூறி ரசித்தீர்கள். அதை உங்கள் அயலகத்தார் மற்றும் நண்பர்களிடமெல்லாம் வருணித்துக்கூறி ரசித்தீர்கள். இப்பொழுதோ பிள்ளைகள் பெற்றோரிடம் மரியாதையாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது தொடர்பாக சில விஷயங்களைப் புரிந்துகொண்டிருக்கின்றீர்கள்; ஆகையால் பிள்ளைகளின் அநாகரீகமான நடவடிக்கைகளை விளையாட்டான காரியமாய்ப் பார்ப்பதற்குப் பதிலாக, துக்கப்பட வேண்டிய காரியமாகப்பார்க்க உங்களால் முடிகின்றது. ஒரு காலத்தில் உங்களால் நகைச்சுவையாக/விளையாட்டாகப் பார்க்கப்பட்ட விஷயங்கள், இப்பொழுது உங்களுக்குக் கவலைக்குரிய விஷயமாகத் தெரிகின்றது; இதனால் நீங்கள் சோர்வுக்குள்ளாகக் கூடாது; ஒரு கோணத்தில்

பார்க்கும்போது, இது உங்களை ஊக்குவிக்கவே வேண்டும்.

சில விஷயங்களில், அதிக பெலவீனங்கள் மற்றும் அபூரணங்கள் உங்களிடத்தில் இருப்பதையும், இன்னுமாக நீங்கள் அதிக போராட்டங்களைப் போராட வேண்டியிருக்கின்றது என்பதையும் நீங்கள் காணலாம்; ஆனால் இதற்காக நீங்கள் சோர்வடையக் கூடாது. இது நீங்கள் தேவனுடைய தயவையும், ஆசீர்வாதத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள் என்பதற்கான சாட்சியமாகும்; மேலும் இது, எவை தவறு என்றும், எவைகள் உங்கள் வாழ்க்கையில் சரி செய்யப்பட வேண்டும் என்றுமுள்ள விஷயங்களுக்குத் தேவன் உங்கள் கண்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கின்றார் என்பதற்கான சாட்சியமாகும். உங்களிடத்தில் நிறைய குற்றங்களை உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடிகிறதற்காகச் சோர்ந்துபோகாதீர்கள். இப்படி உங்களால் கண்டுபிடிக்க முடியும் என்பதை நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். சகோதர சகோதரிகளிடத்திலுள்ள தப்பிதங்களை உங்களால் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றபடியால் சோர்வடையாதீர்கள். நீங்கள் கிருபையில் வளர வளர, உங்களால் எப்படி உங்களிடத்தில் அதிக தவறுகளை (எளிதில்) அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிகின்றதோ, அதுபோலவே சகோதர சகோதரிகளிடத்திலும் உங்களால் அதிகமதிகமாகத் தவறுகளை (எளிதில்) அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும்.

இதற்கு ஓர் உதாரணத்தைக் கொடுக்கின்றேன். சில வருடங்களுக்கு முன்னதாக ஒரு சகோதரன் சத்திய தூது கொடுத்தபோது, நீங்கள்: “எத்தனை அருமையான செய்தி! மிகவும் அருமை! எவ்வளவு தெளிவாகச் சகோதரன் பாடத்தை விவரித்திருக்கின்றார்” என்றெல்லாம் சொல்வீர்கள்; ஆனால் வருடங்கள் சென்ற நிலையில், இப்பொழுது அதே சகோதரன் வேறொரு தேவ செய்தி கொடுப்பதைக் கேட்பீர்கள்.

இப்பொழுது அநேகமாக நீங்கள்: “என்ன சொல்வது என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அவருக்கு வசன எண்களை நன்கு மேற்கோளிடத் தெரியும் என்று நான் எண்ணியிருந்தேன். எரேமியாவிலுள்ள வசனத்தை, உபாகமத்தில் இருக்கின்றது என்று சொல்லிவிட்டார்; இன்னொரு வசனம் மத்தேயு 10-ஆம் அதிகாரத்தில் இருக்கின்றது என்றார்; ஆனால் அவர் மேற்கோளிட வந்த வசனம் 15-ஆம் அதிகாரத்தில் இருக்கின்றது” என்பீர்கள். பின்னர், “இந்தத் தவறுகளை யெல்லாம் நான் கவனிக்கின்றேன் என்றால், நான் மோசமான நிலைமையில் காணப்படுகின்றேனோ” என்றும் கூறுவீர்கள். இது நல்ல நிலையைச் சுட்டிக்காண்பிக்கின்றது; நீங்கள் வசனங்கள் குறித்த அறிவின் விஷயத்தில் நல்லதொரு வளர்ச்சியை அடைந்திருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் கிருபையில் வளர வளர, உங்கள் சொந்தத் தவறுகளையும், உங்களது சகோதர சகோதரிகளுடைய தவறுகளையும் கூட அதிகமதிகமாக எளிதில் கண்டுபிடித்துவிடுவீர்கள். நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளுடைய தவறுகளை நாம் அடையாளம் கண்டுகொள்வோம்; ஆனாலும் அவைகளை அன்பினால் மூடிப்போட நாடவேண்டும். அவர்களுடைய தவறுகளை மற்றவர்களோடு கலந்துரையாட வேண்டுமென்று நாம் யோசித்துக்கூடப் பார்க்கக்கூடாது. ஆகையால் மேலே சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களுக்காக நாம் சோர்வடைய வேண்டியதில்லை.

ஒருவேளை நீங்கள் பின்வருமாறு: “நான் எப்படியாக இருக்க வேண்டுமோ, அப்படியாக இல்லை என்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றுகின்றது. இத்தனை வருடங்களாக தேவன் என்னை வழிநடத்தி, ஆசீர்வதித்து வந்திருந்தாலும், நான் இதைவிட நன்றாக இருந்திருக்க வேண்டும்/ வளர்ச்சி காண்பித்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றேன்” என்று எண்ணலாம். பிரச்சனை என்னவெனில், நீங்கள் எப்படிக்க

காணப்படுகின்றீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது என்பதேயாகும்; நீங்கள் உங்களைப் பார்த்ததில்லை. உங்கள் தோற்றம் எப்படி இருக்கின்றது என்பது உங்களுக்கு தெரியாது. உங்களை நீங்கள் பார்க்க, மூன்று வழிகள் இருக்கின்றன. உங்களை நீங்கள் பார்க்கும்போது, நீங்கள் உங்களது மாம்சத்தைக் காண்கின்றீர்கள். உங்களது ஆவியினை/ புதிய மனதைப் பார்க்க உங்களது மனதில் முயற்சிக்கின்றீர்கள், ஆனால் உங்களால் முடியவில்லை. நீங்கள் உண்மையில் உங்கள் மாம்சத்தையே பார்க்கின்றீர்கள். புதுச்சிருஷ்டி உள்நுக்குள் மறைந்து காணப்படுகின்றது. என்னை (ஆசிரியர்) நான் பார்க்கையில், எனது மாம்சத்தையும், ஆவியையும் கலந்த நிலையில் பார்க்கின்றேன். சிலசமயங்களில் இது பயங்கரமான குழப்பத்தைத் தருகின்றது. ஆகையால்தான் என்னிலுள்ள விஷயங்களில், எது மாம்சம் சம்பந்தப்பட்டது மற்றும் எது ஆவி சம்பந்தப்பட்டது என்பதை என்னால் எப்போதும் தெளிவாய் அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடிகிறதில்லை. பல்வேறு அனுபவங்களில், மாம்சம் எவ்வளவு செயல்பட்டிருக்கின்றது மற்றும் ஆவி எவ்வளவு செயல்பட்டிருக்கின்றது என்பதைக் கண்டுகொள்ள எனக்கு நேரம் எடுத்துக்கொள்கின்றது. ஆனால் நீங்கள் உங்களில் மாம்சத்தைப் பார்ப்பதுபோன்றோ, அல்லது நான் என்னில் மாம்சத்தையும், ஆவியையும் சேர்த்துப் பார்ப்பதுபோன்றோ, தேவன் நம்மை பார்க்கிறதில்லை. அவர் ஆவியை/புதிய மனதை மட்டும் பார்க்கின்றார்; மேலும் அது அவருக்கு நலமாய்த் தோன்றுகின்றது. தேவனே தம்முடைய சித்தத்தை நம்மிடத்தில் நடப்பிக்கின்றார். தேவன் என்னில் 23-வருடங்களாக தம்முடைய சித்தத்தை நடப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்பதைக்குறித்து நான் (ஆசிரியர்) யோசித்துப்பார்க்கையில், அவர் உங்களிடத்திலும் சிலவற்றை நடப்பித்து வளர்த்தியிருப்பார் என்று நம்புகின்றேன். இதுதான் நான் உயிர்த்தெழுதலுக்காக வாஞ்சிப்பதற்குரிய மற்றுமொரு காரணமாகும். நான் உண்மையில் எப்படிக் காணப்படு

கின்றேன் என்பதைப் பார்ப்பதற்கும், தேவன் என்னில் எதை நடப்பித்து வளர்த்தியிருக்கின்றார் என்பதைப் பார்ப்பதற்கும் வேண்டி நான் உயிர்த்தெழுதலுக்காக ஏங்குகின்றேன். அது எவ்வளவு மகிமையானதாகக் காணப்படும்! உங்களைக் குறித்து சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, மாம்சத்தைக்குறித்து அதிகம் யோசித்துக் கொண்டிருக்காதீர்கள். மாம்சத்தோடு போர் புரியுங்கள்; மாம்சத்தை எதிர்த்துப் போராடுங்கள்; அதேசமயம் தேவன் ஆவியையே/ புதிய மனதையே கருத்தில் எடுத்துக்கொள்கின்றார் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தச் சிந்தை நம்மை ஊக்குவித்து, தொடர்ந்து முன்னேறிச் செல்ல நமக்கு உதவுவதாக!

ஒருவேளை நீங்கள் பின்வருமாறு: “இன்னொரு காரியம் என்னை சோர்வுக்குள்ளாக்குகின்றது. காலம் மிகக் குறைவாக இருக்கின்றபடியால், என்னுடைய அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளுதலையும் என்னால் உறுதிப்படுத்த முடியாது என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது” என்று சொல்லலாம். இங்கும்கூட நீங்கள், தேவனால் எவைகளையெல்லாம் செய்ய முடியும் என்பதை மறந்துவிட்டீர்கள். ஒருவேளை தேவைப்படும் பட்சத்தில், நான் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பும் குணங்களை, அவரால் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்களுக்குள்ளாகக்கூட என்னில் வளர்த்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு (ஆசிரியர்) இருக்கின்றது. அன்புக்குரிய நண்பர்களே, நாம் நம்முடைய ஜீவியங்களைத் தேவனுக்கு அர்ப்பணிப்போமானால், ஒருவேளை காலம் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும், ஜெயங்கொள்பவர்களாகுவதற்குத் தேவையான வாய்ப்புகள் அனைத்தையும் நாம் பெற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக அவர் பார்த்துக்கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கின்றது. காலம் குறைவாய் இருக்கின்றது என்று நீங்கள் சோர்வுக்குள்ளாக வேண்டாம் என்பதற்காக, நான் சிலவற்றை உங்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டப்

போகின்றேன். ஒருவேளை நீங்கள் உங்கள் அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்தத் தவறிவிட்டீர்கள் என்றால், என்ன சம்பவிக்கும்? தேவன் தம்முடைய ஆலயத்தில் பெரிய ஓட்டை ஒன்று காணப்படும்படிக்கு விட்டுவிடுவாரா? இல்லவே இல்லை! அவர் வேறொரு கல்லை அந்த இடத்தில் வைப்பார். அந்தக் கல்லும், உங்களைப் போன்றதொரு கல்லாகத்தான் காணப்படும். தேவன் கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் அங்கத்தினர்களைக் கூட்டிச்சேர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு ஒன்று செய்திருக்கின்றார்; ஒருவேளை நீங்கள் அபாத்திரராகி போய்விடுவீர்களானால், தகுதியான வேறொருவர் அவ்விடத்திற்கு அழைக்கப்படுவார். யூதாஸ் தள்ளப்பட்டார், பின்னர்த் தேவன் பவுலைத் தெரிந்துகொண்டார். இவர்கள் இருவருக்கும் சில ஒற்றுமைகள் காணப்பட்டன. பவுல் ஒரு வியாபாரியாகக் காணப்பட்டார்; மேலும் இயேசுவோடுகூடக் காணப்பட்ட அப்போஸ்தலர்கள் கூட்டத்தில், யூதாசுக்கு இம்மாதிரியான திறமைகள் காணப்பட்டன. யூதாசே அந்தக் கூட்டத்தின் பண விஷயங்களைக் கையாண்டார். வேதவாக்கியங்களின்படி யூதாசுக்கும், அப்போஸ்தலனாகிய பவுலுக்கும் ஒரே மாதிரியான சில பண்புகள் காணப்பட்டன. தேவன் பவுலைத் தெரிந்துகொண்டதற்கான காரணம், அவர் யூதாசின் இடத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்குப் பொருத்தமானவராகக் காணப்பட்டார் என்பதேயாகும். யூதாஸ் உண்மையுள்ளவராய்க் காணப்பட்டிருப்பாராகில், அவர் புறஜாதிகளுக்கென்றுள்ள மாபெரும் அப்போஸ்தலனாகக் காணப்பட்டிருந்திருப்பார்; யூதாஸ் தேவனுடைய நாமத்தைப் பிரபுக்களுக்கு முன்பு அறிக்கைபண்ணுகிறவராகவும் காணப்பட்டிருந்திருப்பார்; ஆனால் இவர் தனது துரோகத்தின் ஆவியினால், இந்தத் தனது வாய்ப்புகளை இழந்துபோய்விட்டார். இதுபோல நீங்கள் ஒருவேளை உண்மையற்றவராகி போய்விட்டீர்களானால், உங்கள் இடத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கும், உங்கள்

கிரீடத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கும் தேவன் வேறொருவரை தெரிந்துகொள்வார். நீங்கள் மகிமையான சபையில் அங்கத்துவம் அடைய அபாத்திரராகிப்போன ஸ்தானத்திற்கு உங்களை ஆரம்பத்தில் பொருத்தமானவனாக்கின அந்தப் பண்புகளுக்கும், இயல்புகளுக்கும் ஒத்த பண்புகளை உடையவராக, உங்கள் இடத்தை எடுத்துக்கொள்பவர் காணப்படுவார். அந்த நபர் உங்களைக்காட்டிலும் குறைவான காலப்பகுதியில் அந்த ஸ்தானத்திற்குத் தகுதியடைந்து ஓட்டத்தை முடிக்க வேண்டும்; அதேசமயம் அந்நபர், உங்களுக்கு எவ்வளவு போராட வேண்டியிருந்ததோ மற்றும் எவ்வளவு தூரம் பிரயாணிக்க வேண்டியிருந்ததோ, அதே அளவுக்குப் போராடவும், அதே அளவுக்குப் பிரயாணிக்கவும் வேண்டியவராகவே காணப்படுவார். வேறு வார்த்தைகளில் செரல் லவேண்டி மெனில், ஒருவேளை அந்நபர் தனது அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளாதலையும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, தேவன் தன்னில் எதிர்பார்க்கும் குணங்களை வளர்த்த முடியும் என்றால், நீங்களும் தொடர்ந்து முயன்றிருக்கும் பட்சத்தில், அதை எத்தனை எளிதாகச் செய்ய முடிந்திருக்கும் என்பதேயாகும். ஒருவேளை அந்நபரும் தேவனுக்கு உண்மையற்றுப் போய் விடுவாரானால், தேவன் இன்னொருவரைத் தெரிந்தெடுத்து, அந்த ஸ்தானத்திற்குத் தகுதிப்படுத்திட முடியும் மற்றும் இவருக்கான காலம் முந்தினவரைப் பார்க்கிலும் இன்னும் குறைவாகக் காணப்படும். ஒருவேளை உங்களுக்கொத்த இயல்புகளை உடைய ஒருவரை தேவனால் கண்டுபிடித்து, அவருக்கான குறைந்த காலப்பகுதிக்குள்ளாக அவரை ஆயத்தம்பண்ண முடியுமானால், அவரால் உங்களுக்கு இருக்கும் காலப்பகுதிக்குள் உங்களையும் ஆயத்தம்பண்ண முடியுமல்லவா? ஆகையால் காலம் குறைவு என்று சோர்வடைய வேண்டியதில்லை. அனைத்துமே ஊக்கங்கொள்வதற்கு ஏதுவானவைகளாகக் காணப்படுகின்றது.

உண்மை என்னவெனில், ஒருவேளை நாம் சோர்வடைவோமானால், அது நாம் தேவனை சந்தேகப்படுகிறதாகிவிடும். இதுதான் சோர்வடைவதின் அர்த்தமாகும். சோர்வடைதல் என்பது முதலாவதாக, தேவன் தாம் செய்வதாக சொல்லியுள்ளவைகளைச் செய்வதற்கு அவருக்கிருக்கும் ஆற்றலை, அவருக்கிருக்கும் சர்வ வல்லமையைக்குறித்து கேள்வி எழுப்புவதற்கு/ சந்தேகிப்பதற்குச் சமமாகக் காணப்படுகின்றது; இதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றோமோ இல்லையோ, இதுவே உண்மை. சோர்வடைதல் என்பது நாம் பின்வருமாறு கூறுவதற்குச் சமமாகக் காணப்படுகின்றது; அதாவது “தேவன் எனக்கு உதவுவார் என்று வாக்களித்துள்ளார் என்பதை நான் அறிவேன். அவர் எனது பெலன்களை மன்னித்துவிடுவார் என்று வாக்களித்துள்ளார் என்பதையும் நான் அறிவேன். அவர் இரக்கம் பாராட்டுவார் என்று கூறியுள்ளதையும் நான் அறிவேன்; எனினும் இதை நம்பலாமா என்று எனக்கு உண்மையில் தெரியவில்லை” என்று கூறுவதற்குச் சமமாகக் காணப்படுகின்றது. நீங்கள் உண்மையில் இப்படியாக எண்ணவில்லைதான், இது உங்களது யோசனையின்மையால் உண்டான சோர்வுதான், எனினும் ஒருவிதத்தில் உங்கள் சோர்விற்கான அர்த்தம் இதுதான்! நம்முடைய நாட்களில் காணப்படும் வசதிவாய்ப்புகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, வெகு சில வாய்ப்புகளை மாத்திரமே பெற்றிருந்து, கடந்த காலங்களில் வாழ்ந்து முடித்தவர்களைக் குறித்துக் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்கள். சுவிசேஷ்யுகத்தினுடைய ஆரம்ப காலங்களில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு, இன்றைய காலங்களில் நமக்கிருக்கும் அச்சடிக்கப்பட்ட வேதாகமமோ, புத்தகங்களோ இருக்கவில்லை. இக்காலத்தில் நாம் பயன்படுத்தும் வேதாகம ஆராய்ச்சிக்கடுத்த வசதிகளும், மற்ற வாய்ப்புகளும் அப்போதிருந்தவர்களுக்கு இல்லை. அவர்களே சோர்வடையாதபோது, அவர்களே தங்கள்

அழைப்பையும், தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு காணப்படுகின்றபோது, நம்முடைய நாட்களிலுள்ள இத்தனை வசதி வாய்ப்புகளை நாம் பயன்படுத்திக்கொண்டு, எத்தனை அதிகமாய் நமது அழைப்பை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள நாடவேண்டும்! சோர்வடைதல் என்பது, இந்த விஷயங்களிலெல்லாம், தேவனைச் சந்தேகிப்பதற்குச் சமமாகக் காணப்படுகின்றது. தேவன் உண்மையுள்ளவராய்க் காணப்படுகின்றார் எனும் காரியத்தை நாம் நம்ப வேண்டும் மற்றும் இதற்கு நாம் மதிப்புக்கொடுக்க வேண்டும். உண்மையாய்ப் பேசும் யாவருக்கும் மதிப்புக்கொடுக்க வேண்டும். தேவன் சொல்லியுள்ளவைகள் யாவையும் நாம் நம்பி, மதிப்போமாக; அவர் உண்மையைத்தான் சொல்லியிருக்கின்றாரானால், பின்னர் நாம் சோர்வடைய வேண்டியதில்லை.

இரண்டாவதாக, நாம் சோர்வடைதல் என்பது, கிறிஸ்துவின் ஆற்றலை அவமதிப்பதற்கு/சந்தேகிப்பதற்குச் சமமாகவும் காணப்படும். சோர்வடைதல் என்பது கிட்டத்தட்ட பின்வருமாறு நாம் கூறுவதற்குச் சமமாகக் காணப்படும்; அதாவது, “கிறிஸ்துவே, உம் இரத்தம் எனது அபூரணங்களை யெல்லாம் மூடுவதற்கு அருளப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை அறிவேன்; ஆனாலும் இரத்தம் போதுமானதாய் இருக்குமோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாய் இருக்கின்றது. இரத்தம் நான் நினைத்த அளவுக்கு முக்கியமானதாய் உண்மையில் காணப்படுமோ என்று எனக்குச் சந்தேகமாய் இருக்கின்றது” என்று கூறுவதற்குச் சமமாய்க் காணப்படும். கிறிஸ்துவினுடைய இரத்தத்தின் வல்லமையைக்குறித்து நாம் சந்தேகிக்க விரும்பமாட்டோம்; ஆகையால் சோர்வடையாமல் இருப்போமாக.

மூன்றாவதாக, நாம் சோர்வடைதல் என்பது, கொஞ்சம் பெருமை இருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றதாய் இருக்கும். அது பின்வருமாறு கூறுவதற்குச் சமமாகக் காணப்படும்; அதாவது,

“நாம் பெலவீனர்களாய் இருப்போம் என்றும், உள்ளுக்குள்ளும், வெளியிலும் போராட்டங்கள் இருக்கும் என்றும் தேவன் கூறியிருக்கின்றார் என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால் நான் மிகவும் பெரியவனாகக் காணப்படுகின்றேன்; ஆகையால் இந்த அனுபவங்களெல்லாம் எனக்குத் தேவையில்லை. மற்றவர்களுக்கு வேண்டுமானால் இந்த அனுபவங்கள் தேவைப்படலாம், ஆனால் இவைகள் எனக்குத் தேவை என்று தேவன் தரக்கூடாதே” என்று எண்ணி, சோர்வுக்குள்ளாகுவோம். இது பெருமையாகும். நாம் நம்மைக்குறித்துக் கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தி பார்த்துவிட்டோம். பெருமையானது, நம்மைக் குறித்து நினைக்க வைத்தவைகள்போல் நாம் அவ்வளவு சிறந்தவர்கள் அல்ல என்பதை அனுபவங்கள் நமக்கு உணர்த்தியிருக்கும்.

நான்காவதாக, சோர்வடைதல் என்பது, நம்முடைய சகோதர சகோதரிகளை (மட்டம் தட்டும்) அவமதிக்கும் காரியமாகக் காணப்படும். சகோதர சகோதரிகள் சாட்சிக்கூட்டத்தில் எழும்பி நின்று, தங்களுக்கு வந்த கடுமையான சோதனைகள் குறித்தும், அதில் எப்படித் தேவன் தங்களுக்கு உதவிசெய்தார் என்பது குறித்தும் சாட்சி பகரும்போது, நாம்: “அந்தச் சகோதரன், தனது சோதனைகள் மற்றும் ஜெயங்கள் குறித்துச் சாட்சி பகர்ந்துகொண்டிருக்கின்றார்; ஆனால் அவருக்கு இந்த அனுபவங்கள் வந்திருக்காது, ஏனெனில் எனக்கு இந்த அனுபவங்களெல்லாம் வரவில்லையே” என்று எண்ணலாம். சகோதரன் உண்மையைத்தான் கூறுவார் என்று நாம் நம்புவோமானால், அப்பொழுது அவருக்கு அச்சோதனைகள் வந்திருக்கவே செய்யும். ஒருவேளை அவருக்கு அச்சோதனைகள் வந்திருக்குமானால், நமக்கும்கூட அதே சோதனைகள் வரும். அச்சகோதரன் அந்தச் சோதனைகளைப் பெற்றிருந்து,

சோர்வடையாமல் காணப்பட்டதுபோல, நாமும் சோர்வடையக் கூடாது.

ஐந்தாவதாக, சோர்வடைதல் என்பது, இதுவரையிலும் தேவன் வழிநடத்தியுள்ள விதங்களை நாம் மறந்து போய்விட்டோம் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றதாய் இருக்கும். கடக்க முடியாத அந்தத் தடைகளைக் கடக்க, தேவன் உங்களுக்கு எப்படி உதவிசெய்தார் என்பது உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையா? இப்பொழுதும் உங்களிடத்தில் ஆரம்பித்த கிரியையை முடிக்க, உங்களுக்கு உதவ அவர் வல்லவராய் இருக்கின்றார் அல்லவா? உங்களிடத்தில் நற்கிரியையை ஆரம்பித்தவர், அதை முடிவுபரியந்தம் முடிக்க விருப்பமும், வல்லமையும் உள்ளவராக இருக்கின்றார். இவைகளை யெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, சோர்வுக்கு இடமே இராது. நாம் தேவனை நோக்கிப்பார்த்து, அவரில் விசுவாசம் வைத்து, சோர்வை ஜெயம் கொள்வதற்கும், நம்மை அன்புகூர்ந்தவர் மூலம் ஜெயங்கொண்டவர்களாகுவதற்கும் நமக்கு உதவத்தக்கதாக, என்றென்றும் அருளப்படும் அவரது கிருபைகளுக்காக வேண்டிக்கொள்வோமாக.

D.D. பட்டம்

தேவன் நம்மில் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை; மேலும், தேவனே நம்மில் நம்பிக்கை இழந்து சோர்வடையவில்லை யெனில், நாமும் நம் விஷயத்தில் சோர்வடைய வேண்டாம். கர்த்தர் இயேசு நம்மீது நம்பிக்கை இழந்து, சோர்வடைய வில்லை; சகோதர சகோதரிகளும் நம் விஷயத்தில் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. நம் விஷயத்தில் ஒரே ஒருவர் சோர்வடைந்து காணப்படுகின்றார். அது சாத்தான் ஆவார்; ஒருவேளை நீங்கள் உங்கள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் சோர்வடைந்து விடுவீர்களானால், சாத்தான் சோர்வடையமாட்டான்,

அதாவது உற்சாகமாய் இருப்பான். இந்த D.D. பட்டத்தையே நான் நம்புகின்றேன்; அதாவது **Disappoint the Devil/ சாத்தானை சேர்வுபடுத்துதல்** ஆகும். உங்கள் இருதயத்திற்குள் நீங்கள் சோர்வை அனுமதிக்காமல் இருந்தால்தான், உங்களால் சாத்தானை சேர்வுபடுத்த முடியும். சாத்தானை சேர்வுபடுத்துங்கள். D.D. பட்டம் **Disappoint the Devil/ சாத்தானை சேர்வுபடுத்துவதை மாத்திரம் குறிக்காமல், Down the Discouragement/ சேர்வை சேர்வுக்குள்ளாக்குங்கள்** என்பதையும் குறிக்கின்றது. சாத்தானை சேர்வுபடுத்துவோமாக! சேர்வை சேர்வடையப் பண்ணுவோமாக. இந்த D.D. பட்டத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வாருங்கள். இது உங்களுக்கு நன்மைபயக்கும் என்று விசுவாசிக்கின்றேன்.

ஆமென்!!

- சகோ. பெஞ்ஜமின் ஹெச். பி
(PE)

**புதுச்சீருஷ்டிக்஑ான
சீந்தனை துளிகள்
(அக்டோபர் - டிசம்பர் 2024)**

விசுவாசத்தின் பகுத்துப்பார்த்து டீயாசீக்கும் ஊதம்

விசுவாசம் எப்பொழுதுமே பகுத்தறிவுடன் இயங்குகின்றது. விசுவாசமானது தேவனை நோக்கிப் பார்த்துவிட்டு, பிறகு பிரச்சனையைக்குறித்துச் சிந்திக்கும் விதமாகப் பயணிக்கின்றது; அதாவது தேவனை மையமாகக்கொண்டு, வாழ்க்கையின் பிரச்சனைகளை அணுகுகின்றது. மாறாக விசுவாசமின்மையோ பிரச்சனைகளை முதலாவது நோக்கிப் பார்த்துவிட்டு, பின்னர் தேவனை அணுகுகின்றது; அதாவது பிரச்சனைகளை மையமாகக் கொண்டு, தேவனை அணுகுகின்றது. இதுவே விசுவாசத்திற்கும், விசுவாசமின்மைக்கும் இடையிலுள்ள வித்தியாசமாகக் காணப்படுகின்றது. பிரச்சனைகள் வரும்போது, நாம் அதைக் கண்டுகொள்ளாமல், அலட்சியமாகக்/ மரத்துப்போனவர்களாகக் காணப்பட வேண்டும் என்பதாகச் சொல்லப்படவில்லை; ஆனாலும் அதற்கென்று பிரச்சனைகள் வரும்போது நாம் அதி துணிச்சலுடன் காணப்படவும்கூடாது. மரத்துப்போன நிலைமையோ/கண்டுகொள்ளாமல் காணப்படும் நிலைமையோ, அதி துணிச்சலோ விசுவாசமாய் இராது. பிரச்சனைகளின் சவால்களை விசுவாசமானது, கண்களைத்திறந்து துணிவுடன் எதிர்கொள்ளும்; இன்னுமாக பிரச்சனைகளின் கடுமையினை விசுவாசமானது முழுமையாக உணர்ந்து, பின்வாங்காமல் துணிந்து நிற்கும். விசுவாசமானது, பிரச்சனைகளைக்குறித்துக் கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதில்லை, அலட்சியமாய் இருப்பதில்லை; அதி துணிச்சலுடனும் இருப்பதில்லை. மாறாக ஜீவனுள்ள தேவனை நம்முடைய நினைவுகளுக்குக் கொண்டு வருகின்றது! விசுவாசமானது அவரை நோக்கிப் பார்க்கின்றது; அவரைச் சார்ந்து நின்று அவரிடமிருந்து பெலனைப் பெற்றுக்கொள்கின்றது. இதுவே விசுவாசத்தி

னுடைய வலிமைக்கான பிரம்மாண்டமான இரகசியமாகும். எந்த ஒரு சுவரும் சர்வ வல்லமையுள்ள தேவனுக்கு முன் உயரமானதல்ல என்றும், எந்த ஒரு நகரமும் அவருக்கு முன் பெரியதல்ல என்றும், எந்த ஓர் இராட்சதனும் அவருக்கு முன் வலிமையானவனல்ல என்றுமுள்ள இளைப்பாறுதலான மற்றும் ஆழமான நம்பிக்கைகளை/ உறுதிப்பாட்டினை விசுவாசமானது கொண்டிருக்கின்றது. சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமெனில் விசுவாசம் மட்டுமே, தேவனுக்குரிய தகுதியான ஸ்தானத்தினை அவருக்கு நம் மனங்களில் அளிக்கின்றது; இதன் விளைவாக விசுவாசமே, நம்மைச் சுற்றியுள்ள எந்த ஒரு சூழ்நிலைகளின் தாக்கத்திற்கும் அப்பால் பார்ப்பதற்கு நம் ஆத்துமாவை உயர்த்துகின்றதாய் இருக்கின்றது. காலேப்: “நாம் உடனே போய் அதைச் சுதந்தரித்துக்கொள்வோம்; நாம் அதை என்தரய் ஜெயித்துக்கொள்ளலாம்” என்று கூறினபோது, இவர் இந்த விலையேறப் பெற்ற விசுவாசத்திற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கினார் (எண்ணாகமம் 13:30). இவ்வார்த் தைகள், தேவனை மகிமைப்படுத்துகின்றதும், சூழ்நிலைகளைக் குறித்துக் கவலைப்படாததுமான ஜீவனுள்ள விசுவாசத்தினுடைய உண்மையான தொனியாக விளங்குகின்றன!

- The Herald Magazine, 1984

11

01, நவம்பர் 2024

அந்த ஊழியக்காரன் பற்றான சில வரிகள் . . .

பதிப்பாசிரியர் (அதாவது சகோ. ரசல் அவர்கள்) அவரது சிறு வயதில் சரீர வலிமைக்காக அல்லது ஆரோக்கியத்திற்காக வேண்டிக்கொண்டதாக ஞாபக மில்லை என்றே தெரிவித்திருக்கின்றார். சகோ. ரசல் அவர்கள், உடல் வலிமை குறைவாய் இருந்த நேரங்களும், இன்னுமாக அவருக்கு இருந்த உடல் வலிமையைக்காட்டிலும்

அதிக வலிமை தேவைப்படும் ஊழியத்திற்கடுத்த வாய்ப்புகள் வந்திருந்த நேரங்களும் அவரது வாழ்வில் இருந்துள்ளன. அம்மாதிரியான தருணங்களில், அவர் தேவனிடம் “ஜெபத்தில்” சென்று “தேவையான வலிமையும்,” தேவனால் தகுந்தது எனக் கருதப்படும் “மற்ற விஷயங்களும்” தனக்கு வழங்கப்படும் என்று விசுவாசிப்பதாகத் தெரிவிப்பார்; ஆனால் ஒருவேளை தான் “தீருப்தீகரமான” ஊழியம் செய்யமுடியாதபடி இருப்பதுதான் சிறந்தது என்று தேவன் கருதுவாரானால், அப்பொழுதும் தேவன் தனக்கு அனுமதிக்கும் எதுவும் சிறந்த அனுபவமாகவே இருக்கும் என்று தான் அறிந்திருப்பதினால், தனது பங்கைச் செய்துவிட்டு, மீதியைத் தேவனிடமே விட்டுவிடுவதாகக் கூறுவார்.

இப்படிச் செய்வது என்பது, சகோ. ரசல் அவர்களுக்கு எப்போதுமே நிறைவைக் கொடுத்திருக்கின்றது. அவரது நாற்பது ஆண்டு ஊழியக்காலத்தின்போது, உடலில் வலிமை இல்லை என்பதினால் அவர் எந்த ஊழியக்கூட்டத் தையும்/ஊழிய வாய்ப்பையும் ஒருபோதுமே தவறவிட்ட தில்லை; அவரது நண்பர்கள் அவரிடம்: “சகோதரனே உங்களால் இன்று செய்தி கொடுக்க முடியாது!” என்று சொல்லுமளவுக்கு அவரது உடல்நிலை காணப்பட்ட தருணங்களும் இருந்துள்ளன. ஆனால் சகோ. ரசல் அவர்களோ: “தேவன் எனக்கு பெலன் தருவாரானால், நான் கூட்டம் நடைபெறவிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்வேன்; மேலும் செய்தி கொடுப்பதற்குத் தேவையான பெலத்தைத் தருவார் என்று அவர் மீதே விசுவாசம் வைப்பேன்” என்றே எப்போதும் கூறுவார். மேடையில் ஒருமுறை நிற்கையில் சகோ. ரசல் அவர்கள் கிட்டத்தட்ட மயக்கம் அடையும் நிலைக்குப் போய்விட்டார், ஆனாலும் போதுமான கிருபை அவருக்கு “எப்போதுமே” காணப்பட்டது. திரைக்கு இப்பக்கத்தில் இருக்கும்வரை, தனக்கு எப்போதெல்லாம் வாய்ப்பு கிடைக்கின்றதோ, அப்போதெல்லாம் ஊழியம் ஆற்ற

வேண்டுமென்று சகோ. ரசல் அவர்கள் தீர்மானமாய்க் காணப்பட்டார். செய்தி கொடுப்பதற்குரிய வாய்ப்பினை ஒருவேளை தேவன் தனக்குத் தருவாரானால், “தேவையான பெலத்தையும்” தேவன் அருளுவார் என்று சகோ. ரசல் அவர்கள் நிச்சயத்துடன் காணப்பட்டார்.

- R5200

12

01, டிசம்பர் 2024

ஒருவேளை தேவன்

- நாம் நேற்றையதினம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்தத் தக்கதாக நேரம் ஒதுக்கவில்லை என்பதற்காக, ஒருவேளை இன்று நம்மை ஆசீர்வதிப்பதற்கென்று தேவனும் நேரம் ஒதுக்காமலிருக்கத் தீர்மானிப்பாரானால்...
- நாம் இன்றையதினம் அவரது வழிகாட்டுதலின்படி நடக்கவில்லை என்பதற்காக, ஒருவேளை நாளை நமக்கு வழிகாட்ட வேண்டாமெனத் தேவனும் தீர்மானிப்பாரானால்...
- மழையை அவர் பெய்யப்பண்ணினதற்காக நாம் முறுமுறுத்ததால், ஒருவேளை இன்னொரு மலர் மலர்வதை நாம் காணாதபடிக்குத் தேவனும் மழையைத் தடைபண்ணத் தீர்மானிப்பாரானால்...
- அவர் நேற்றையதினம் நம்மோடுகூட நடந்துவந்ததை நாம் அடையாளம் கண்டுகொள்ளாமல் இருந்ததற்காக, ஒருவேளை அவரும் இன்று நம்மோடுகூட நடந்து வராமலிருக்கத் தீர்மானிப்பாரானால்...
- நாம் இன்று வேதத்தை வாசியாமல் இருந்ததற்காக, ஒருவேளை அவரும் நாளை வேதத்தைப் புறம்பாக்கிப் போடத் தீர்மானிப்பாரானால்...
- அவர் அனுப்பின செய்தியைச் செவிகொடுத்துக் கேட்பதற்கு நாம் தவறிப்போனதற்காக, ஒருவேளை அவரும் செய்தியை அனுப்பிவைக்காமலிருப்பதற்குத் தீர்மானிப்பாரானால்...

- நம்முடைய இருதயத்தின் கதவுகளை நாம் திறக்காமல் இருந்ததற்காக, *ஒருவேளை* அவரும் வேத ஆராய்ச்சிக் கான கதவைப் பூட்டிப்போடத் தீர்மானிப்பாரானால் . . .
- மற்றவர்களை நாம் அன்புகூராமலும், கவனியாமலும் இருந்ததற்காக, *ஒருவேளை* அவரும் நம்மை அன்புகூருவதையும், கவனிப்பதையும் நிறுத்திவிடத் தீர்மானிப்பாரானால் . . .
- நேற்றைய தினத்தில் அவருக்கு நாம் செவிகொடுக்காமல் இருந்ததற்காக, *ஒருவேளை* அவரும் இன்று நமக்குச் செவிகொடுக்காமலிருக்கத் தீர்மானிப்பாரானால் . . .
- அவர் ஊழியத்திற்கு அழைத்தபோது நாம் எப்படியெல்லாம் சரிவர பதில்கொடுக்காமல் இருந்தோமோ அதே விதத்தில், *ஒருவேளை* அவரும் நம்முடைய ஜெபங்களுக்குப் பதில்கொடுக்காமலிருக்கத் தீர்மானிப்பாரானால் . . .
- நம்முடைய ஜீவியங்களை நாம் அவருக்காக எப்படியெல்லாம் சரிவர கொடுக்காமல் இருந்தோமோ அதே விதத்தில், *ஒருவேளை* அவரும் நம் தேவைகளைச் சந்திக்கும் விஷயத்தில் சரிவர நடந்துகொள்ளாமலிருக்கத் தீர்மானிப்பாரானால் . . .

“எங்களுடைய பாவங்களுக்குத்தக்கதாக எங்களுக்குச் செய்யாமலும், எங்களுடைய அக்கிரமங்களுக்குத்தக்கதாக எங்களுக்குச் சரிக்கட்டாமலும் நீர் இருப்பதற்காக,” ஓ! கர்த்தாவே, நன்றியுள்ளவர்களாக நாங்கள் காணப்படும் படிக்கு, எங்களுக்கு உதவிசெய்வீராக. சங்கீதம் 103:10.

- Devotions
Bible Student's Library

முறுஞ்சுபுறாக்கும் சத்தியங்கள்

(தமிழாக்க வெளியீடுகள்)

1. கிறிஸ்தவ திருமணம்
2. முறுமுறுப்பு
3. பாதங்கழுவதல்
4. பெருமை
5. மன அழுத்தம்
6. குற்றங்கண்டுபிடித்தல்
7. ஜெபம்
8. மன்னிக் முடியும்
9. ஆவியின் கனி
10. சோர்வு

புதுச்சிருஷ்டிக்கான
சிந்தனை துளிகள்

2024 பிப்ரவரி - செப்டம்பர்

2024 அக்டோபர் - டிசம்பர்

நிரத்கள் தேவைப்படுவோர்

தொடர்புக்கு:

8428737474; 9442221874